

May 1927

கடவுள்தனை

தமிழ்வரலாறு.

முற்பாகம்.

தஞ்சாவூர்

K. S. ஸ்ரீநிவாஸ பிள்ளை

எழுதியது.

சும்பகோணம்

ஸ்ரீ காமாக்கி அம்மன் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1924.

முதற்பதிப்பின் பதிப்புரை.

இப் புத்தகத்து முன்னுரை, பதிப்புரை இரண்டும் பிற்பாகத் தாடு வெளிவரும். பிற்பாகம் அச்சாகி வருகிறது. அது முற்பாகத் தினும் அளவில் நான்கு மடங்கு பெரிதாயிருக்கும். இதிலடங்கியவை இன்னவென்பதையும், இதனை யெழுதிவரும் எனது நோக்கம் இன்னதென்பதையும் பின்வருமவற்றால் அறியலாம்.

தமிழ்ப்புலவர்களும் அவர்கள் இயற்றிய நூல் முதலியனவும்:—
கான்று தொட்டு நாளிது வரையிலுள்ள காலத்தை நான்குபகுதிக
பாக்கி, ஆதிமுதல் சங்கத்திறுதிக்காலம் வரையிலுள்ள அளவை
மதலாங்காலப் பகுதியாகவும், சங்கத்திறுதிக்காலம் முதல் கி. பி.
முத்தாம் நூற்றாண்டின் ஈறுவரையிலுள்ள கால அளவை இரண்டாங்
காலப் பகுதியாகவும், கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்க
முதற் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஈறுவரையிலுள்ள கால அளவை
மூன்றாங்காலப் பகுதியாகவும், கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின்
தொடக்கம்முதல் நாளிது வரையிலுள்ள காலத்தை நான்காங் காலப்
பகுதியாகவும் அமைத்திருக்கிறேன்.

நாம் இப்பொழுது அளவிட்டு அறிவதற்கு அரிதாயுள்ள பல்
வாழி காலங்களாய்த் தமிழ்மொழி மேன்மையான நிலையிலிருந்து
வந்திருக்கிறது. அகத்தியமுனிவர் தமிழ்நாடு வருவதற்கு முன்னரே
புது தழைத்தோங்கி வளர்ந்திருந்தது என்றாலும், அவருக்குமுன்
நூற்றாண்டிலிருந்த புலவர்கள் இன்னார் என்றாவது, அவர்கள் இயற்றிய
நூல் முதலியவை இன்ன என்றாவது அறியக்கூடவில்லை. அம்முனி
வர் காலந்தொடங்கி நாளிதுவரை தமிழ்மொழியை அலங்கரித்த புல
வர்கள் எண்ணிறந்தவர். அவர்கள் எல்லாருடைய சரித்திரத்தையும்
முதி முடிப்பது என்போலியர்க்கு இயலாததொன்றாம். தமிழுக்குப்
பாணிகலமாயுள்ள சான்றோர் ஒருவர் தமிழ் நாவலர்கள் சரித்திரத்

தைப் பல ஆண்டுகளாய்த் தமக்கு அவகாசம் கிடைத்த காலங்
எழுதிவருவதை அறிய மிகுந்த ஆனந்தமுடையவனுயிருக்கிற
சுண்டு நான் எழுத முயல்வது முக்கியமான புலவர்களிற் சிலரை
பற்றி மட்டுமே. அதிலும், அவர்கள் இருந்த காலத்தை நிர்ணயி
முயல்வதே எனது முக்கியநோக்கம்.

தமிழறிஞர் பலர், பல்வகை ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து தங்
ஆராய்ச்சியின் பயனாக உள்ளவற்றைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளி
ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும், சிறியபுத்தகங்களிலும், பெரிய புத்
களிலும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அவைகள் சிதறிக்கிடக்கின்ற
யால் நான் அறிந்த அளவையில் அவற்றைத்திரட்டி எனது ஆராய்
யின்பயனாக உள்ளவற்றையும் அவற்றுடன் கூட்டி இச்சிறுபுத்தகத்
எழுதுகின்றேன். ஆராய்ச்சி இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமை
ஒன்றையும் முடிவுரையாகக் கொள்வதற்கில்லை. சில நண்பர்கள்
தூண்டிதலால் இதை எழுதத் தொடங்கினேன். குறைந்த கல்வி
வையுடைய நான், அறிஞர்கள் எழுதியிருப்பவற்றை நன்குணரா
யால், எழுதுவதிற் பல தவறுதல்கள் காணப்படலாம். குற்றங்
உள்ளனவற்றை எனக்குக் கற்பிப்பது கிரமமாகும். இதை வாசித்
அறிஞர்கள் எனது தவறுதல்களைச் சுட்டிக்காட்டி, கூட்டியும் குறை
தும் மாற்றியும் செய்யவேண்டுவன இவை என்பதை எனக்குத் தெ
விப்பார்களானால் அவர்கள் சொல்பவற்றை வந்தனத்துடன் கிரம
கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேன். யாதேனும் ஒரு பத்திரிகைக்கு
தங்கள் அபிப்பிராயத்தை எழுதி அதனுடன் நிறுத்திவிடுவார்கள
னால் நான் அவர்கள் எழுதியதை அறிந்து திருத்திக்கொள்வதற்
இடமில்லாமற் போய்விடலாம். எங்குமேனும் தமிழின் உண்மை
சரித்திரம் வெளிவரவேண்டியதொன்றே எனது நோக்கம்.

தஞ்சாவூர், }
3-1-22. }

இங்ஙனம்,
K. S. ஸ்ரீ நிவாவஸன்.

சிவமயம்.

தமிழ் வாலாறு.

முற்பாகம்.

“ஆதியிற் றமிழ்து வகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழத்துத்
போதமெய்ஞ் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே.”

தமிழ்நாட்டெல்லை :—தமிழ் நாடென்பது தமிழ்நாட்டி வழங் குமாநாடு. அதற்கு முற்காலத்து எல்லையாவன வடக்கும் தெற்கும் மேற்கும் கடலும் ஆறும். ஆறடைத் தமிழ் நூல் ஆசிரியர் அளர் “வடவேங்கடந் தென்குமரி, ஆறடைத் தமிழ்குறு நல்லுலகத்து” எனப் பனம்பாராறும்; “வேங் கடந் குமரி தீம்புனற் பெளவமென், றிந்நான் செல்லை தமிழ்து ஸ்மடே” எனச் சிவண்டியாரும்; “வடக்குந் தெற்குங் குடக்குங் குணக்கும், வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பெளவமென், றந்நான் செல்லை யகல்விற் கிடந்த, நூலது முறையே வாலிதின் விரிப்பின்” எனச் சாக்கலக பாடினியாரும் கூறியவும் இவ்வீதே. குடக்குங் குணக்கும் பெளவம் என்றதனாலும், தெற்கட்குமரி என்றதனாலும் தெற்கெல்லை பெளவம் அன்றென்பது தானே போதரும். குமரி ஓர் பார்ப்பின் ஞர் என்பது தமிழறிஞர் பலரும் அறிந்ததே.

தமிழ்நாட்டின் உட்பிரிவுகள் :—தமிழ்நாடு அக்காலத்துப் பல் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததென்பது “செந்தமிழ் சோந்த பன்னிரு நிலத்தும்” என்னும் தொல்பாப்பியச் சூத்திரத்தானே விளங்கும். இதை உரையாசிரியர்கள் ‘செந்தமிழ் நாடு ஒன்று; அதைச் சார்ந்த கொடுந்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டு’ எனத் தொல்பாப்பியர் கூறியதாகப் பொருள்வொண்டு “தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண் பூழி, பன்றி அருவா வதன்வடங்கு—நன்றாய, சீத மலாடு புன்னாதி செந்தமிழ்சேர், ஞதமில் பன்னிருநாட் டெண்” என நாட்டின் பெயர் களைக் கூறினர். செந்தமிழ் நாடென்பதை ஒரு சாரார் பாண்டி நாடென்றும், ஒரு சாரார் சோழ நாடென்றும் சொல்வர். பாண்டி நாடென்பார் கூற்று “செந்தமிழ் நாடே, சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனுஞ், சௌந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ், சங்கப்புலவருந் தழைத்தினிதிருக்கு, மங்கலப்பாண்டி வளநாடென்ப” என்பது. சோழநாடென்பார் கூற்று, “செந்தமிழ் நாடே, மற்ற வானன் மலந்திரு வருளாற், நென்றமிழ் மகிமை சிலணிய செய்த, அடியவர் கூட்டமு மாதிச் சங்கமும், படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனுஞ், சைவமா தவருந் தழைத்தினி திருக்கு, மையறு சோழ வளநா டென்ப” என்பது. சேனாவையரும், நச்சினுக்கியரும் “செந்தமிழ் நிலமாவன, வைவையாற்றின் வடங்கும் மருதயாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழங்கும், மருவூரின் மேற்குமாம்” என்பர். கொடுந்தமிழ்நாடுள்படத் தமிழ்நாட்டின் பகுதிகளை அடுத்த பக்கம் படத்திற் பார்க்க.

தமிழ்நாடு குன்றியது :—பிற்காலத்தில் குமரியாற்றுக்குத் தெற்கிருந்த நாட்டைத்தையும் கடல்கொண்டது. அந்நாட்டைத் தமிழ் நாடென்று சிலரும், அன்றென்று சிலரும் கூறுவர். அந்நாட்டிருந்த இடம் இப்பொழுது கடலாயிருத்தலின் அவ்விருவகையார் கூற்றும் எவ்வாறாயினும் ஆகுத என்று விடலாயின. மேலைக் கடற்கரையைச் சார்ந்த வேண், குட்டம், குடம், பூழி என்னும் நாடுகளும்; கற்கா, சீதம் என்னும் நாடுகளும் தமிழ் வழங்கு ஒழித்தன. இவற்றுள், தெற்கண் உள்ளவற்றைச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தோன

நீய் மலையாளம் என்னும் புதுமொழி கவர்ந்துகொண்டது. அம் மொழிக்கு எழுத்துக் கற்பித்தவர் எழுத்தச்சன் என்பார். அவர் வம்சத்தினர் இன்றும் அப்பெயராலழைக்கப்படுகின்றனர். மணி மேகலை, சிவப்பதிகாரம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, ஆதியுள் முதலிய நூல்கள் பிறந்த நாட்டில் தமிழ் வழக்கு இங்ஙனம் நின்றது: வடக்கண் உள்ள நாடுகளைக் கன்னடமொழி கவர்ந்துகொண்டது தமிழ் நாட்டின் வட எல்லையைச் சார்ந்த பிரதேசத்தில் வடுகு மொழி பரவியது. அப்பிரதேசத்திலுள்ள வேங்கடம், காளத்தி முதலிய இடங்களில் அரசாங்க நடவடிக்கை உள்ளிட்டு வடுகில் நடைபெறுகின்றன. குணகடற்கரையில் இருந்த காளிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய பல இடங்களைக் கடல் ஆழங்கயது. இவ்வாறு எல்லாத் திசைகளிலும் தமிழ் நாட்டைப் பிறமொழிகளும் கடலும் கவர்ந்தன. இவற்றுல் பிறமொழிகள் அகன்று பரவவும், தமிழ் நாடு அளவிற்குன்றவுங் நேர்ந்தன.

தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவரா? :—சரித்திர ஆராய்ச்சிக் காரரிற் சிலர் 'தமிழர் இமயமலைக்கு வடபக்கத்துள்ள நாட்டிலிருந்து வங்கநாடு வந்து தங்கி, அங்கிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்தனர்' என்று கூறுவர். சிலர் 'இந்தியாவின் வடமேற்கு மூலையிலிருந்து வந்து, பாஞ்சால நாட்டிலே தங்கி, இந்நாட்டிற்கு வந்தனர்' என்பர். சிலர் 'குமரிக்குத் தெற்கே பல்லாழிகாலங்களுக்கு முன் லெமூரியா கண்டம் என்பதோர் அதிக விசாலமுள்ள நிலப் பரப்பிருந்தது; அதிலிருந்து வந்தனர்' என்பர். இவ்வாறு குடியேறிய தமிழர் 'தாம் வருதற்கு முன்னமே இந்நாட்டில் இருந்த மக்கள் சிலரைக் காடு மலைகளுக்குத் துரத்தினர்; சிலரை அடிமைகளாக்கினர்' என்பது அவர் கொள்கை. அக்கூற்றை நம்பினோர் இந்நாட்டில் உளர் என்பதற்கு ஆதித்திராவிட சங்கங்கள் மூலதோறும் கிளம்புவதே சான்றும். தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவர் என்பார் கதைகளுக்கு அவர்கள் காட்டும் ஆதாரங்கள், அவர்களது மனோவியபாரத்தாற் கற்பிக்கப்பட்டவை என்பது நுண்ணிய ஆசாய்ச்சி உடையார்க்குத் தெள்ளிகின் விளங்கும். சில ஐரோப்பியர் தங்கள் நாட்டு அனுபவத்தைக்

கொண்டு ஒவ்வொருநாட்டிலும் இக்காலத்து இருக்கும் மக்கள் வேறு நாட்டிலிருந்து குடியேறினவர்கள் என்பது உண்டு. அவர் கொள்வனையைப் பின்பற்றியோர் கூற்றோடும் இக்கென்பதற்கு ஐயமென்ன? அவர் கூற்றுண்மையாயின் 'தமிழர் இந்நாடு வருவதற்குமுன் இந்நாட்டிலிருந்த மக்கள் எந்நாட்டிலிருந்தும் இந்நாடு போர்தனர்; அவர் வருவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டிலிருந்தோர் எந்நாட்டினின்றும் இந்நாடு வந்தனர்?' என்பனபோன்ற சங்கைகள் உண்டாகி அநவஸ்தா தோஷம் வரும். மேலும், தமிழர் வருவதற்குமுன் இந்நாட்டில் இருந்தோர்க்கு மதம், பாஷை, ஒழுக்கலாறு முதலியன தனியே இருந்திருக்க வேண்டுமே? அவற்றின் அடையாளம் எங்கேயாவது காணப்படுகின்றனவா? இக்காலத்து வழங்கும் மொழி முதலியன அவர்களுடையன வென்றால், தமிழர் மதம், பாஷை முதலிய எவ்வாறாயின? தமிழ் நாட்டெங்கணும் பல்லாழிகாலங்களாய்த் தமிழ்மொழி ஒன்றுதானே வழங்கி வந்திருப்பதாக அறியப்படுகிறது? மலை, நாடு, யாறு, ஊர் முதலியவற்றிற்குத் தமிழ்ப்பெயர் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பின்வந்த ஆரியர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாறுகல்களைத் தவிர பெயர், கொள்ளை, பழக்கம், ஒழுக்கம் முதலியன ஒன்றாகவே உள்ளன. மக்களின் உயர்வு தாழ்வு ஏற்பட்டுப் பல பிரிவுகள் காணப்படுகின்றனவே எனில், எந்நாட்டில் அவை இல்லை என்ற வினா விடையாக எழுகின்றது. ஒரு நாட்டில் ஒரு ஜாதியாரே இருப்பினும் பிரிவுகள் ஏற்பட்டு வேற்றுமைகாணப்படுவது இயல்பே. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் இத்தகைய வேற்றுமை இல்லையா? அந்நாட்டிலுள்ள பிரபுக்கள் சுரங்கவேலை, தோட்டிவேலை முதலிய செய்பவரோடு கொள்ளலும் கொடுத்தலும் செய்கிறார்களா? அல்லது அவர்களோடு சமமாகவேனும் உணவருந்துகிறார்களா? ஒரு நாட்டில் ஒருவகை வேறுபாடிருந்தால் மற்றொரு நாட்டில் மற்றொருவகை வேறுபாடிருக்கிறது. எவ்வித வேறுபாடுகளும் இல்லாத நாடு இனி உலகத்தில் உண்டாகவேண்டும். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உயர்ந்தவும் தாழ்ந்தவுமான பல காரியங்களுந் நடந்தேறினாலன்றி நாட்டின் பொதுக்காரியங்கள், நடைபெறவே, முதலில் ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்து, நாளடைவில் அது செய்வோரது பரம்பரை வழக்கில் வருவ

தும், சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வோர் அறிந்தனவே. தமிழ் நாட்டின் உள்ளனவும் இவ்வாறு வந்தனவே. இதனால் இவ்வாறே வேறுபாடுகள் இருத்தல் வேண்டும் என்று சொல்வதாக நினைத்தல் கூடாது. இப்பொழுதுள்ள வேறுபாடுகள் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதை விளக்குவதற்காகவே இது கூறப்பட்டது. குமரி முதல் இமயம் வரை யிலுள்ள நாட்டில் ஓரிடத்திலுள்ளதற்கும் மற்றொரிடத்திலுள்ளதற்கும் பேதம் அதிகம். ஓரிடத்தில் ஒரு காலத்திற் பார்த்தப்படும் வேறுபாட்டிற்கும் மற்றொரு காலத்திற் பார்த்தப்படும் வேறுபாட்டிற்கும் பேதம் அதிகம். நிற்க, சிலர் 'மக்களை அடிமையாகக்கொண்டு பண்டங்களைப்போல் விற்பது மேற்சொன்னதில் அடங்காது' என வாதித்து நான் சொன்னதை மறுப்பர். எனினும், அரிச்சந்திரன் பெயரிடில்லைகளை விற்பதற்கு அவர் என்ன சொல்வார்? அவர்கள் வேறு ஜாதியினராயிருந்து அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களா? அல்லது இந்நாட்டு வழக்கத்தைக் காட்டும். தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவர் என்பார் தம் கூற்றுக்குத் தக்க ஆதாரங்காட்டிடுமவரை தமிழர் இந்நாட்டினரே என்றும், தமிழர்களுக்குள் இப்பொழுது வேற்றுமை காணப்பட்டாலும் ஆதியில் அவர் ஒரு கூட்டத்தவரே என்றுங்ஙனாவோம்.

தமிழ் என்னும் பெயர் தமிழ் மொழியே:— தமிழ் என்னும் மொழியைச் சிலர் திராவிடம் அல்லது திரமிளம் என்னும் வட மொழிச் சிதைவு என்பர். சிலர் அதை மறுத்துத் தமிழ் என்னும் பெயர் அமைந்த வகையைப் பலவாக்க்காட்டுவர். முரத்தை உச்சரித்தறிபாத ஆரியர் திராவிடம் அல்லது திரமிளம் என்றதில் நின்றும் தமிழ் என்னும் பெயர் பிறந்தது என்பது சிறிதும் பொருத்த முடையதாகத் தோன்றவில்லை. ஸ்ரீமான் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் இதைப்பற்றி எழுதியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அது "தமிழ் என்பது தென்மொழிக்குத் தென் சொல்லாகிய பெயரோயாமெனக் கொள்க. இதை யொழித்துத் திராவிடமென்னும் வட மொழியே தமிழ் என்றாயதெனச் சற்றும் ஆலோசனையின்றித் கூறுவாருமுளர். அவர் மதம் சரலவும் நன்றாயிருந்தது!! தமிழில் தமிழ்

என்னும் பதம் வராமுன்னர்ச் சமஸ்கிருதத்தில் திராவிடம் என்னும் மொழி உளதாகில் அப்பெயர் அப்பொருளை உணர்த்திற்றோ? உலகத்தில் எஞ்ஞான்றும் பெயரா பொருளா முந்தியது? பொருளெனில் அப்பொருள் இருக்கும் இடத்தா, அஃதில்லாத பிறிது தேயத்திலா, அதன் பெயர் முன்னர் நிகழும்? இஃதுணராத தமிழ் வழங்கிய இடத்தில் தமிழ்க்கோர் பெயரிருந்ததில்லை யென்றஞ் சமஸ்கிருதத்தி னீருந்து அதற்குப் பெயர் வந்ததென்றஞ் சொல்வது பாரீக்கும் நனை விளைக்குமே. இஃதொன்றோ! யாதொரு தமிழ் மொழியில் இரண்டோரொழுத்துச் சமஸ்கிருத மொழிக்கொப்ப நிகழுமாயின் அஃது சமஸ்கிருதத்தினின்று பிறந்ததெனச் சாதிக்கின்றனர். மேலத்தேச வாசிகளின் இங்கிலீஷ் முதலிய அந்ரிய பாவைகளில் இன்றியமையா வீட்டுச்சொற்களாகித் தந்தை தாயரைக் குறிக்கும் பாதர் மதர் என்பனவாதியும் வடமொழி அடியாய்ப் பிறந்தவென்பரா? அப்படியாயின் வடமொழியைக் காணாமுன் அத்தேசத்தாரெல்லாம் தாய்தந்தையரை அழைத்தற்கோர் வீட்டுச்சொல் இல்லாதிருந்தன யென்றன்றோ முடியும்? ஆண்டுள்ள பாதர் மதர் ஒப்ப ஈண்டுமே பிதா மாதா ஆயிற் றெனில் யாது குற்றம்? தருக்கத்திற் காகதானிய நியாயத்தினுண்மை அறிபாமலும், ஆரிய மொழிக்கும் அதன் அயல்நாட்டு மொழிகளுக்கும் உள்ள சம்பந்த சார்புனின் காரணத்தை ஆராயாமலும் இவ்வாறு கழறும் இவர் கற்பனைக்கு யாது செய்பலம்? இவர்வாய்க்கு விலங்கிட யாரான்முடியும்!” என்பது.

தமிழினது தோன்மையும் மேன்மையும் :—பல்லாழி காலங் களுக்குமுன் வடதிசை நின்றும் முதற்கண் தமிழ்நாடு போந்த ஆரியர் தலைவருள் முதன்மை வாய்ந்தவர் அகத்தியமாமுனிவர். முன்னில் லாத தமிழ்மொழியைப் பிறப்பித்தவர் அகத்தியமாமுனிவர் எனக் கூறுவார் சிலருளர். “தமிழெனுமளப்பருஞ்சலதித்தவன்” எனக் கம்பரும், “அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொலாரணங்கு” என வில்லி புத்துாரார் மகன் வரந்தருவாரும் சொல்லியிருப்பன இவர் கூற்றை ஆதரிப்பனபோலத் தோன்றும். அகத்தியனார் தென்னாடு வருவதற்கு முன்னரே தமிழ்மொழி கலழ்த்துப் பரவிருந்ததென்பதையும்,

அவர் அம்மொழியைச் சிவபெருமானிடத்தும், குமாரக் கடவுளிடத்
தும் கற்றனரென்பதையும் அடியிறண்ட செய்யுட்களும் பிறவும்
காட்டும். அவை,

“நின்றவனை வந்தநெடி யோனடி பணிந்தான்
அன்றவனு மன்பொடு தழீஇயமுத் கண்ணன்
நன்றுரைசெப் பென்றுபல் நல்லுரை பகர்ந்தான்
என்றுமுள தென்றமி ழியம்பியிசை கொண்டான்.”

(கம்பராமாயணம்—அகத்தியப்படலம்.)

“ஆதரஞ்சேர் குறுமுனியு மெனையொன் றுக்கி
அருள்செய்தா யருள்செய்த படியே செய்வல்
ஒத்தருத்தென் பூமிதமிழ்ப் பூமி யென்பார்
ஒண்டமிழிற் குரியவெலா மடிமைக் கிங்கே
போதமுற வறிவித்தல் வேண்டு மென்று
போற்றுவங்கா லெழுத்துச்சொற் பொருண்முன் ளுன
நீதியுடைச் சூத்திரங்க ளறியும் வண்ணம்
நெறியின்க ணறிவித்தாய் நேசங் கூர்ந்தே.”

(பழைய திருவிளையாடல்—குறுமுனிக்குத் தமிழுரைத்தது.)

“பண்டொரு போது வெள்ளிப் பணிவரை யிடத்தான பாங்கர்ப்
புண்டவழி குலிசக் கோமான் பூமகன் மாயப் புத்தேள்
அண்டருஞ் சனகனாதி யருந்தவர் பிறரு மீண்டிக்
கொண்டன ரிருந்தா ரிந்தக் குவலயம் பொழுது மாடோ.”

“தாழ்ந்தது வடகீழெல்லையார்ந்தது தென்மேற் கெல்லை
சூழ்ந்தது கண்டு வாணோர் தொழுதுனைப் பரவி யைய
ஊழ்ந்திடு மரவம் பூண்டோ. யொருவனின் னெப்பா னங்கே
வாழ்ந்திட விடுத்தா லிந்த வையநேர் நிற்கு மென்றார்.”

“பைத்தலைப் புரட்டு முந்நீர்ப் பெளவமுண்டவனே பெய்மை
யொத்தவ னினையான் வாழ்க்கைக் குரியளா கியவு லோபா
முத்திரை யிமவான் பெற்ற முகிழ்முலைக் கொடியொப் பாலொன்
றத்திரு முனியை நோக்கி யாபிடை யீடுத்தா னன்றே.”

“விடைகொடு பேர்வா னென்றை வேண்டினு னேருந்தேயத்
தொடைபெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப வந்த நாட்டின்
இடைப்பின் மனித்த ரெல்லா மின்றமிழாய்ந்து கேள்வி
உடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தர முரைத்தல் வேண்மெ.”

“சித்தமா சகலவந்தச் செத்தமிழியனு நன்னை
அத்தனை யருளிச் செய்தி யென்றன னனையான் நேற
வைத்தனை முதனு நன்னை.”

(பாஞ்சோதி திருவிளையாடல்—கீரணக்கிலக்கணமுபதேசிக்கப் படலம்.)

“எவ்வினையு மோப்புதலால் திராவிடமென் றியல்பாடை
எவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப கல்கியது
எவ்வருணத் துள்ளார்க்கு மெளிதாகப் புத்தேளிர்
எவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருள்வாய்.”

(காஞ்சிப்புராணம்—தழுவக்குழைத்த படலம்.)

(இதன் பொருள்:—‘எவ்வகைப்பட்ட வினைகளையும் ஓட்டி
தலிலே திராவிட மென்றும் காம்பெற்றற்பு பழையதாகி நடக்கின்ற
சுபிழைப் பின்னர்ப் புதுக்கிப் புதியதாக யானுவதத்திற்கு உபகரிக்கத்
தேவரர் அருளியது எல்லாவருணத்தார்க்கும் இலேசாகவும், தேவர்கள்
யாவருங்கும் சுவையைத்தரும் அமிழ்தினும் இனியதாகவும் செய்
தருளவேண்டும்’ என்பது.) என்பன.

பின்வரும் செய்யுட்களும் அகத்தியமுனிவர், திரிபுரமெரித்த
ஸிரிசடைப் கடவுளிடத்துத் தமிழ் உற்றதைக்காட்டும். அவை,

“ஆகியிற் றமிழ்து லகத்தியர்க் குணர்த்திய

மதொரு பாகனை வழுத்துதும்

போதமெய்ஞ் ஞான கலம்பெறற் பொருட்டே” சேனாவையர்.

“தழற்புரை நிறக்கடவுள் தந்ததமிழ் தந்தான்.”

கம்பர்.

“வீடையுகைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேளுள்

கடமொழிக் குரைத் தாக்கியன் மலயமா முனிக்குத்

திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய நென்சொல்

மடமகட்காற் கென்பது வழுதிநா டன்றே.”

(பாஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்—காட்டுப் படலம்.)

“வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந்தொழுதேத்துங்
சூடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனிற
கடல்வரைப்பி னிதன் பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்.”

(காஞ்சிப்புரணம்—தழுவுக்குழைந்த படலம்.)

என்பன.

பின்வருவன அகத்திய முனிவர் முருகக்கடவுளிடத்துத் தடிக்
கற்றதைக் காட்டும். அவை,

“அகத்தியனுக்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப்
பரமசாரியனாகிய அறுமுகக்கடவுள் வரைப்பு.”

(சிவஞான முனிவர்—தொல்காப்பியப் பாபிசு கிருத்தி.)

“அருமறையா. கமலக்க மருங்கிலுந் தெரிந்த

வகத்தியனுக்கோத் துரைக்கு மருட்குருவாண் குருளை.”

(சிவஞான சித்தியார்—பரபக்கம்.)

என்பன. பழரித்தலுபுராணத்தும் இது கூறப்பட்டுள்ளது. வேறுபல
ஆதாரங்களுமுள.

முனிவர் தென்னாடுபோந்து அகத்தியம் இயற்றுவதற்கு முன்
னரே வழக்கு, செய்யுள் என்னும் இருவகையிலும் தமிழ்பெருந்
இருந்ததென்பதை அகத்திய சூத்திரங்களே விளக்கும். அனன்று
விரிந்த இலக்கிய மில்லாவிட்டால் முனிவர் பன்னிராயிரம் சூத்திரங்க
ளடங்கிய பேரகத்தியம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்ற எவ்வாறு
இயலும்? பின்வருவன அகத்திய சூத்திரங்கள்:

“இலக்கண மென்ப திலக்கிய முறையுற
வைத்த தென்று வழங்கப் படுமே.”

“இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே
எள்ளின் றுகி லெண்ணெய் மின்றே
எள்ளினின் றெண்ணெய் பெறுபது போல
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம்.”

அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணமும் அடங்கியது. பன்னீரா யிரம் சூத்திரங்களடங்கிய தென்றால் அதன் பெருமையை என் னென்று கூறுவது? அத்துணைப்பெரிய இலக்கணநூல் உலகந் தோன்றியது தொடங்கி இது காறும் யாதொருபாஷையிலும் இருந்ததாக அறியக்கூடவில்லை. அந்த இலக்கணநூல் இயற்றப் படுவதற்கு முன்னர் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் இலக்கியங்களும் எவ்வளவு வளர்ச்சியை அடைந்திருக்கவேண்டும்? அந்நிலைமையை அடையத் தமிழ் அதற்கு முன் எவ்வளவு காலமாக நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்? என்பன இங்கு ஆராயற்பாலன். முனிவர் தமிழ்ச்சங்கத்தை அமைத்த காலத்துச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அதன் அங்கத்தினர்களாயிருந்து அதற்குப் பெருமையையும் புகழையும் ஈட்டினரென்றால் அதுவும் தமிழின் பழையபெருமைக்குத் தக்கதொரு சான்றாகும்.

அகத்திய முனிவர் தென்னாடு வந்த காலம் எது என்பதை ஆராய்வோம். வால்மீகி முனிவரியற்றிய ராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமன் அரணிய-வாசம் செய்யப்புகு முன்னரே, அதாவது இராம ராவண யுத்தத்திற்கு முன்னரே, அகத்திய முனிவர் தென்னாட்டில் இருந்தனர் என்பது சொல்லப்பட்டுள்ளது. வால்மீகிராமாயணத்தை 'ஆதிகாவியம்' என யாவரும் கூறுவர். அதாவது ராமாயணம் செய்யப்படுவதற்கு முன் சமஸ்கிருதபாஷையில் சுலோகங்களே இருந்ததில்லை என்பதாம். சுலோகமே இல்லாதிருந்த தென்பதினால் காவியம் இல்லை என்பது வெளிப்படை. அந்த ஆதிகாவியத்திலே தமிழிலக்கணமியற்றிய அகத்தியர் பொதிகையிலிருப்பதும் தமிழின் தொன்மைக்குச் சான்றும். கிஷ்கிந்தா காண்டம் நார்பத்தோராவது சர்க்கத்தில் சுக்கிர்வன் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடிவருமாறு வானர வீரர்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்கும்படித்திற் பயின்றுவருவன அச் சுலோகங்கள். அவை,

“தெய்வோய்யாஸு வஸுய்யாஸு வொஹு வொய்யாஸு
ஹசொஹு || ௬-½ || கயொஹுய்யாஸு வொய்யாஸு

கி. டி. பல்லாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன்னரே அரேபியரும் மேல்நாட்டிலுள்ள பிறஜாதியாரும் தமிழ் நாட்டாரோடு வாணிகம் புரிந்து வந்தனரென்பது சரித்திர ஆராய்ச்சியாற் போந்த உண்மை. அந்நாடுகளில் அரிசி, மயிற்றோகை முதலிய பல பண்டங்களுக்கு இன்னும் தமிழ்ப்பெயரே வழங்கி வருகின்றன. பல்லாயிரம் யாண்டு களுக்கு முன்னிருந்த எகிப்தியர் இறந்தவர் உடலைக் கெடாது பாடம் செய்துவைப்பது வழக்கம். அவ்வடல்களினிமிது அக்காலத்து

ஆகவந்த உயர்ந்த ஆடைகள் இந்நாட்டில் நெய்யப்பட்டன. பிற நாட்டார் இந்நாட்டிற்கு வந்ததபோலத் தமிழர்களும் நாவாய்களிறு பிறநாடுகளுக்குப் போகும் வழக்கம் உண்டு. சங்கச்செய்யுட்களில் “பெருநீரோச்சகர்” என்று சொல்லியிருப்பது தமிழர் பெருங்கடலைக் கடந்து செல்லும் வழக்குடையர் என்பதைக் காட்டும். மேற்சொல்லியவற்றால் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஜர்மன் முதலிய பிறநாட்டு மொழிகளையும், இந்தியநாட்டுப் பிறமொழிகளையும் விடத் தமிழ் தொன்மையிற் பின்னிட்டதன்றென்பது விளங்கும்.

சங்கத்தோன்றிய பின்னர் முத்தமிழிலும் இயற்றப்பட்ட நூலும் செய்யுளும் எண்ணிறந்தன. அவற்றில் ஒரு பகுதிக்கு இக்காலத்திற் பெயர்மட்டுமே உள. சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்கு முன்னே தோன்றியன சில உள. அவை சில பேரறிவாளர்களுடைய நன்முயற்சியால் யாவரும் அடையக் கூடியனவாக இருக்கின்றன. சங்கநூல்களின் பெருமையை இப் புத்தகத்தைப் படிப்போர் ஒரு சிறிதே அறிபலர். முற்றும் எளிதில் உணரூம்படி செய்வதைச் சான்றோர் சிலர் மேற்கொள்ளவேண்டும்.

இதுவரையிற் சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்கு முற்பட்டசெய்தி கூறப்பட்டது. சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்குப் பின்னரும் தமிழ்மொழியில் இயற்றப்பட்ட நூல்களுக்கும் செய்யுள்களுக்கும் அளவில்லை. அவற்றுள்ளும் பல இறந்தன. எனினும், இப்பொழுது எஞ்சியிருப்பனவற்றைக்கொண்டும் தமிழ் தொன்மையிலும், சொல்வளத்திலும், இலக்கண வரம்புடைமையிலும், செய்யுள் வகையிலும், நாகரிகத்திலும் பிற எம்மொழிக்கும் பின்னிடாத உயர்ந்த நிலைமையிலிருக்கிறது என்று கூறுவது மிகையாகாது. இது பற்றிச் சில ஆங்கில கனவான்கள் கூறியிருப்பன வருமாறு:—

Rev. Dr. Winslow “In the 6th or 7th century before Christ, at the head of a similar colony, we find the celebrated Agasthya called the father of Tamil. He is said to have learned it from Skanda the second

son of Siva. We are not to suppose that he formed the Tamil alphabet. The words எழுத்து, letter, and கவிய, book, are original Tamil, and shew that such existed before there were any innovations from Sanskrit, which Agasthya himself commenced. He formed the first Tamil grammar. It contained 12000 sutras. All is now lost except some fragments preserved by Tholkapyan in a grammar which bears his own name. Agasthya wrote voluminously both in Tamil and Sanskrit."

In another place he writes "It is said that the language of the mountaineers of Raja mahal abounds in terms identified with Tamil and Telugu. What is more singular, the names by which the ivory, apes, peacocks, conveyed by Solomon's ships of Tarshish were known are the same with those still used in Tamil; seeming to imply that the traders visited Ceylon or India, and obtained with these novelties their Tamil names Danta, Kapi, and Togai as found in the Hebrew Bible."

"The Tamil is not a vulgar dialect. Before the principal basis of the English had a written character, it was a highly polished language. Its name signifies *sweetness*, and though not so musical as the Telugu in its poetic form especially, it is not without its claim to euphonic charms and "linked sweetness."

"Unlike several of the Vernaculars of India, it is not, as some have supposed a daughter of the Sanskrit

Its Alphabet differs not only in character but in sound, and is more limited. Its Grammar, though conformed to the Sanskrit, as far as the genius of the language would allow, is still very different. It has no article, no relative pronoun, no dual number, no optative mood. It differs in its numerals, in many nouns, verbs, and adverbs and in technical terms in grammar. In the declension of its nouns, the conjugation of its verbs and the arrangement of its sentences, it more resembles the Latin."

Yet in another place he writes "It is not perhaps extravagant to say that in its poetic form, the Tamil is more polished and exact than the Greek and in both dialects, with its borrowed treasures more copious than the Latin. In its fullness and power it more resembles English and German than any other living language."

Mr. Taylor "It is one of the most copious, refined and polished languages spoken by man."

Doctor Caldwell "The Tamil the most cultivated. *ab-intra*, of all the Dravidian idioms can dispense with the Sanskrit altogether, if need be, and not only stand alone but flourish without its aid."

Rev Dr. G. U. Pope. "But, although the very ancient copious and refined Tamil language is inferior to none, it is regarded by most people as the (probably barbarous) vernacular of a people living somewhere in a remote district of Great Britain's imperial possessions. Neither does our Indian Govt. nor do our

“universities fully recognise the value of Tamil literature; and so those who spend their lives in the study of the great south Indian classics must resemble men seeking for pearls under water.”

Mr. J. M. Nallaswmi Pillai about Dr. Pope. “He loved Tamil literature with all his heart and he rated it very highly and wanted to be inscribed in his tombstone as a student of Tamil. He spoke of the kural as unparalleled in literature of any country or nation.”

இங்கு, இதன் சம்பந்தமான முற்கால நிலைமையையும், தற்கால நிலைமையையும் தொகுத்துக் கூறுவது பொருத்தமானது. அது, “முற்காலத்துத் தமிழ்காடு தமிழாசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அவ்வாசர்களும், நூற்றுக்கணக்கான வள்ளல்களும், பிற தமிழ்மக்களும் தமிழ்ப்புலவர்களைப் போன்றோரும் ஆதரித்து வந்தார்கள். அதனால் தமிழ்மொழி அங்ஙனம் வளர்த்துக்கொண்டிருந்தது ஆட்சியோ ஆங்கிலேயரது. அரசாங்க நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்தில் நடைபெறுகின்றன. சட்டசபை, நியாயஸ்தலங்கள் இவற்றிற் பேசப்படுவதும் ஆங்கிலமே. சட்டமெல்லாம் ஆங்கிலம். ஹிந்து தர்ம சர்ஸ்திரங்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பிரமாணமாய்க் காட்டப்படுகின்றன. தமிழர் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் காலத்தில் ஆங்கிலத்திற் பேசுவதும், ஒருவருக்கொருவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொள்வதும் சாதாரணமாயிருக்கிறது. ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் கல் லூரிகளோ இந்நாட்டில் பல உள்ளன. அங்கு சமஸ்கிருதம், லத்தீன், கிரீக் முதலிய இறந்துபட்ட மொழிகளுக்குக் காட்டும் சலுகையைத் தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மொழிக்குக் காட்டாது. அதனைத் தாழ்த்திவருகின்றனர். ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் கணக்காயருக்கு மாதம் 1000 ரூபாய்க்கு மேலும் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. தமிழ்க் கணக்காயருக்கோ அத் தொகையில் பத்தி லொருபங்குக்குக் குறைந்தும் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது.

இதுவரையிற் கூறியவற்றால் தமிழ் மொழி தொன்று தொட்டு மிகமேலான நிலைமையில் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதும், தங்க ளது அரிய பெரிய சொத்தாகிய தமிழைத் தமிழராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் தமது முதற்கடமையாகப் போற்றிவரவேண்டும் என்பதும், பெற்ற அன்னையினும் அன்பிற்குரிய அருமைத் தாய் மொழியாம் தமிழைப் போற்றாதவன் தமிழன் ஆகான் என்பதும், நன்குவிளங்கும். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பிறந்து இந் நாட்டில் வந்துலவும் ஆங்கிலமாகிய பிறமொழியைப் புகழ்ந்து தனது தாய் மொழியினிடத்து அன்பு பாராட்டாதவர் பலர் இன்னும் நம் நாட்டில் இருக்கின்றனர் என்பதை விசனத்துடன் குறிப்பிடாம லிருக்க முடியவில்லை.” என்பது.

தமிழின் பண்டை நிலைமையும், பிற்காலத்திய தோன்றல்- திரிதல்- கெடுதல்களும்:-- தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பற்றியும், அது போற்றப்பட்டு வந்ததைப் பற்றியும் ஒருவாறு தொகுத்துரைக்கப்பட்டது. இனி, அக்காலத்துப் புலவர்களுடைய ஊர்களை ஆராயின் பரந்த தமிழ் நாட்டில் தமிழ் ஒங்கிவளராத இடமில்லை என்பது விளங்கும். இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் இலக்கண இலக்கியங்கள் பல இயற்றப்பட்டன இயற்றமிழ் என்பது யாவரும் அறிந்தது. இசைத்தமிழ் என்பது இயற்றமிழோடு பண்ணுந்திறனும் கூடியதாம். நாடகத் தமிழ் என்பது இசைத்தமிழோடு அபிநயமும் ஆட்டமும் கூடியதாம். பேராசிரியர் மரபியலில் “ஒத்த காட்சி” என்னும் சூத்திர உரையில் எழுதியிருப்பது இதனை விளக்கும். அது “வழக் கியலும், வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும் பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழெனப்படும். அச்செய்யுளினிற் அமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப் பெயரெய்தி அவ்வியற்றமிழ்ப் பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும். இவ்விருண்டின் வழிநிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப் பின்னர்த்தாமென முறைமை கூறுதலும்” என்பது. இக்காலத்துத் தமிழிசையும் தமிழ்த் கூத்தும் அரிதாயின. பிறநாட்டிசையும் பிறநாட்டுக் கூத் துமே பெரும்பாலும் வழங்குகின்றன. தமிழிசை தமிழ்க்கூத்து

என்றவற்றின் இலக்கணமாக முற்காலத்திருந்தவற்றுட் சிலவற்றின் பெயரை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். அவை பெருநாரை, பெருங் குருகு, பஞ்சபாசீயம், பூதபுராணம், களரியாவினரை, முறுவல், ஜயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல், சச்சபுடவெண்பா, தாளசமுத்திரம், சத்தானந்த பிரகாசம், பதினாறு படலம், கூத்தநூல், தாளவகையோத்து, நாடகவியல், சொல்லகத் தியம், ஆசிரியமலை, இசைநுணுக்கம் முதலிய. இவற்றுள் மிகச் சிலவே இப்பொழுது உள்ளன. ஏனைய இருந்தன என்பது அவ் வவற்றிற் கிற்சில சூத்திரங்களை உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாக வரைவதனாலும், பெயர் கேட்கப்படுகின்றமையாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி என்னும் பண்களை யாவது; அந்தாளி, மருள், குச்சரி, குறண்டி, சாதாரி முதலிய திறன் களையாவது இன்னவென்று அறிந்து பாடுவோர் இக்காலத்து எத் துணையர் உளர்? பண் என்பது பண், பண்ணியம் என இரண்டாக வும்; திறன் என்பது திறன், திறத்திறன் என இரண்டாகவும் பகுக்கப் பட்டிருந்தன. அவையெல்லாம் இப்பொழுது ராகம் என்னும் பெய ரைப் பெற்றுள்ளன. செம்பாலைப்பண் என்று முன்னோர் கூறியது இக்காலத்துச் சங்கராபரணராகம் என்னும் பெயரோடு வழங்குகின்றது. சாதாரி என்று அக்காலத்திற் சொல்லப்பட்டது இக்காலத்து நீலாம்புரி என்று வழங்குகின்றது. இவ்வாறு பழைய பண்ணும் திறனும் தம்பெயரை இழந்துவிட்டன. ஏழிசையின் பெயர்களாகிய குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இனி, விளரி, தாரம் என்றிருந்தன யாறி சட்ஜம் முதல் நிஷாதம் வரையிலுள்ள சமஸ்கிருதப் பெயர் களைப்பெற்று ச, ரி, க, ம, ப, த, நி என்று வழங்குகின்றன. நிற்க. சாக்கைக்கூத்து, ஆரியக்கூத்து என்றால் அறிவார் எத்துணைப் பேர் உளர்? ஆங்கில டிராமா முதலியன வந்து நாடெங்கும் பரவிவிட்டன. சதிர் என்று நடைபெற்றதும் தொலைந்து கொண்டு வருகிறது. இசை, நாடகம் இவற்றின் இலக்கணங்களைக் கூறும் தமிழ் நூல்களைக் கற் பாலைக் காண்கிலேம். சில சமஸ்கிருத நூல்கள் கற்கப்பட்டு வரு கின்றன. இசை, நாடகம் என்றவற்றின் கதி தமிழ்நாட்டில் இவ்வா றுள்ளது!

இனி, இயற்றமிழை யாராய்வாம். அகத்தியம் இயற்றப் பெறுதற்கு முன்னர்த் தமிழில் இலக்கணநூல்கள் இருந்தன என்று சிலரும், இல்லை என்று சிலரும் சொல்லுகின்றனர். இருந்தன என்று கொள்ளினும் அகத்தியம் வெளிவந்த பின்னர் அவை ஒளித்தன என்பது ஒரு சிறிதும் தவறுகாது. முனிவர் அகத்தியத்தை இயற்றிய பின்னர்த் தமிழ்கொழி முற்றிலும் இலக்கண வரம்புடைய தென்னும் பெருமையைப் பெற்றது. திரண்தூமாக்கினி என்னும் இயற்பெயரினையுடைய தொல்காப்பியன், அதங்கோட்டாசான், துராலிங்கன், செம்பூட்செய், வையாபிகன், வாயப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவிநயன், காக்கைபாடியனியன், நற்றத்தன், வாமனன் எனப் பன்னிருமாணுக்கர் அவரிடம் தமிழ் கற்றனர் என்பர். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், சிலர் முத்தமிழுக்கும், சிலர் ஒன்று அல்லது இரண்டு தமிழுக்கும் தனித்தனியே இலக்கணமியற்றியதன்றி அனைவரும் சேர்ந்து பன்னிருபடலம் என்றோர் இலக்கண நூலும் இயற்றினர். தொல்காப்பியம் தவிர மற்றவை இறந்து பட்டன. அவை இருந்தன என்று காட்ட உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாகக் காட்டிய சிற்சில சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. பன்னிருபடலம் முழுவதும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இயற்றிய ஐயனாரிதனர் காலம்வரை இருந்ததென்பது அந்நூற் சிறப்புப் பாயிரத்தாலறியக்கிடக்கின்றது. அது,

“மன்னிய சிறப்பின் வாணோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிய்பின் றுணர்ந்தோன்.”

என்பது.

முனிவர் பலமாணவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பித்தும், தமிழ்ச் சங்கம் அமைத்தும், அகத்தியம் இயற்றியும், வேறு பலவாற்றாறும் தமிழ் தழைத்தோங்கப் பரவுப்படி செய்துள்ள என்பதைக் காஞ்சிப்

புராணமுடையார் “ஆசிலாத் தமிழ்ப்பரப்பி அருந்தமிழ்ச் சூரன் பூண்டதேகினன்” என முனிவரைச் சிறப்பிக்கும்படித்துச் சாருங்கக் கூறினார். ஆயிரக்கணக்கில் இருந்த சங்கப்புலவர்கள் நூல்களும் செய்யுட்களுமாக எண்ணிறந்தன இயற்றினர். சங்கத்தின் கடைச் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட செய்யுட்களில் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் சிழ்க்கணக்கு, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் ஒழிய மற்றவை கிடைக்கப்பெற்றிலேம். சங்கத்திறுதிக்காலத்துக்குப் பின்னரும் பல நூல்களும் செய்யுள்களும் இயற்றப்பட்டுள்ளன என்பதும் பிறவும் முன்னர்க்கூறப்பட்டன. இறந்துபட்டன போக உள்ளவற்றிலும் பல வெளியிடாது அடக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னோர் செய்த நூல்களைப் பலரும் அறியப் பரவச்செய்வதனால் விளையும் நன்மையின் அளவை நமதுநாட்டவர் ஒருசிறிதும் அறிந்தாரில்லை.

தமிழில் இக்காலத்துள்ள இலக்கண நூல்களில் பண்டை ஆசிரியரால் இயற்றப்பெற்றதும், புலவர்களால் மேன்மையுடைத்தெனப் பாராட்டப்படுவதும் தொல்காப்பியமே. அதில் இயற்றமிழ் இலக்கணம் மட்டுமே அடங்கியுள்ளது. சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களில் இதைக்கற்றறியாதார் இல்லை. சில தமிழ்ப்புலவர் இக்காலத்துள்ள தொல்காப்பியமொழிந்த பிறஇலக்கண நூல்களைப் பிரமாணமுடையன அல்ல எனக் கூறுவர். தொல்காப்பியர் இயற்றமிழிலக்கணத்தை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாரங்களாகப் பிரித்தனர். எழுத்தாற் பெறப்படுவது சொல்; சொல்லாற் பெறப்படுவது பொருள். எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றில் அடங்காத ஒன்று உலகத்திலில்லை. உருவப்பொருள், அருவப்பொருள், அருவுருவப்பொருள் எல்லாம் சொற்பொருள் என்பதில் அடங்கும். சொற்பொருள் என்பதை வடமொழியில் பதார்த்தம் (பத + அர்த்தம்) என்பர். பதார்த்தம் என்னும் சொல்லில் அடங்காத பொருளு முண்டோ? எழுத்து, சொல், பொருள் எனப் பகுத்து இலக்கணம் சொன்னபிறகு, அதில் அடங்காததும், வேறுசொல்லக்கூடியதுமாகிய ஓர்இலக்கணம் இருக்கிறது என்று சொல்வது எவ்வகையினும்பொருட்கூறாததேயாம். இசையிலக்கணம், கூத்திலக்கணம் என்றவையும் ஒரு

வண்டியில் இவற்றை அடங்கும். தொல்பாப்பியர் தமது நூலை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாரங்களாகப் பிரித்ததன் கருத்து ஒருவாறு இதனால் விளங்கும். பிற்காலத்தார் யாதபற்றியோ இலக்கணத்தை ஐந்து பகுப்பாக்கி ஐந்திலக்கணமுடையது தமிழ் என்றனர்.

இனி, இவர் கூறும் ஐந்தில் ஒன்றாகிய அணியிலக்கணம் தொல்பாப்பியனுக்கு உடன்பாடன்றென்பது சில உரையாசிரியர்களின் கொள்கை. அணியிலக்கணம் உண்டென்பார் பொருளதிகாரத்துள்ள உவமவியலை மேற்கொள்கக் காட்டுகின்றனர். உவமவியல் பொருளைப் புலப்படுத்துவதற்கு எழுந்ததே யன்றி அணியை உணர்த்துதற்கு எழுந்ததன்று என்பது பேராசிரியரது கருத்து. அது, “நிரனிறத் தமைத்த” என்ற உவமவியற் சூத்திர உரையில் “இனி, இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையுஞ் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமுளர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வரும்; தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் கிதையாவழியுமென்பது. என்னை? ‘நாயகர்க்கு நாய்கள்போ னட்பிற் பிறழாது-கூஉய்க் குழர்அமுடன் தொட்கு-மாய்ப்படை-பன்றி யணையர் பகைவேந்த ராங்கவர்-சென்றெவன் செப்பார் செரு’ என்ற வழி, நாய்போலும் நட்புடையர் படை யாளரென்பது வினையுவமம்; பன்றியணையர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப்பகையாகிய பன்றிபோலவென்பது, வேற்றவேந்தர் பகை வராதவால் அவ்வுவமை விலக்கரிது. அன்றாமாயினும் அஃதணி யெனப்படாது; உவமைதான் உயர்ந்த தின்மையின்.”..... “அல்லதூஉம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட் பகுதியெல்லாஞ் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பதின்றவையெனப் பட்டன, என்றதனான் அவையெல்லார் தொகுத்து அணியெனக் கூறுது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணிபெனக்கூறுதல் பயில்

கூற்றமென்பது.” வேறேரிடத்தில் “இனி, அவற்றைப் பொருளுந்
பென்பதல்லது அணியென்ப வாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனாணிபப்
பட்ட முடியுந்தொடையும் முதலாயவற்றையும் வேறுகாண்டற்போல
அவ்வணியுஞ் செய்புனின் வேறுகல் வேண்டும் என்பது.” என்றும்;
“சிறைவெனப்படுபவை” என்ற மரபியற் சூத்திர உரையில் “செய்
யுட்குரிய பொருட்பட்டெய்வவற்றுள்ளும் நல்லனவுந் தீயனவும்
இவையென்று சொல்லப்புகுந்தான் அவற்றுட் சில சொல்லியொழி
தலும், வழக்கொடு மெய்ப்பொருளும் ஆராய்வலென்று புகுந்தான்
அவற்றுள் வழக்கிற்கு வேண்டுவ கூறி மெய்ப்பொருளாராய்ச்சி முழு
வதூஉஞ் செல்லாது நெகிழ்ந்து போதலும், எடுத்துக்கொண்ட
நூலுட் காட்டும் இலக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவரை செய்ய
னென்று புகுந்து சில மறுத்துச் செய்து சிலவற்றிற்குச் செய்யாது
போதல்போல்வனவுங் குன்றக்கூறலாம்” என்றும் கூறியவாற்றால்
அறியலாகும். இவற்றை உற்று நோக்குழி அணியிலக்கணம் என்ப
தற்குப் பேராசிரியர் இரண்டு குறை கூறுவதை அறியலாம். ஒன்று
அணி என்னும் பெயருக்குள்ள குறை. அலங்காரம் எனினும் அக்
குறை உள்ளதேயாம். சாத்தனும் சாத்தனான அணியப்படும் ஆடை
ஆபரண முதலியனவும், களபகஸ்தூரி முதலியனவும் வெவ்வேறாம்.
ஆடையாபரண முதலிய அணியப்படும் பொருள்களே அணி அல்லது
அலங்காரமென்று சொல்லப்படுபவை. சாத்தனது அல்லது சாத்
தனதோ ருறுப்பினது இயற்கை அழகை அணி அல்லது அலங்காரம்
எனக்கூறுவாரில்லை. சொல்லணி, பொருளணி என்ற இரண்டுமோ
பாடலுட் பயின்றவை. பாடல் என்றளது அன்று தொட்டே
அவை அதனினின்றும் வேறுபிரிக்கப்படாதுள்ளன. ஆதலால் அணி
என்னும் பெயர் பொருந்தாது. மற்றொன்று பாடலுட்பயின்ற
பொருள்களை யெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டிக் கூறுது சிலவற்றைக் கூறு
வதாம். மேலும், செய்புனில் உறுப்பு அமைவது அதை இயற்றும்
புலவாது புத்தி விவாசத்தைப் பொறுத்ததாம். சிலர் புத்தியினும்
வேறு சிலர் புத்தி மேலும் மேலும் விசாலித்துச் செல்லும். அவ்வாறு
உண்டாகும் அகந்சிக்கு ஓர் எல்லை கற்பிக்க இயலாது. ஆதலால்

இத்தனைவகைதான் அணி உண்டு என்று வரையறுப்பது பொருத்த முடையதன்று. சிலவற்றை மட்டும் தொகுத்து அவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறுதல் குன்றக்கூறல் என்னும் குற்றமுடைத்தாம். இதற்குச் சான்றாக வடமொழியில் அலங்கார நூல் இயற்றிய தண்டியாசிரியர் முடிபத்தைந்து அலங்காரங்களுக்கு இலக்கணங்கூறினர். அவர்க்குப்பிற்பாலத்தில் வங்கதேசத்தில் தோன்றிய ஜயதேவர் அலங்காரங்களை நூறாக அமைத்துச் சந்திராலோகம் எனப் பெயரிய ஓர் இலக்கணநூலைக் கூறினர். அதன் வியாக்கியானம் போலக் குவலயானந்தம் என்னும் நூலை இயற்றிய அப்பைய தீக்ஷிதர் சந்திராலோகத்தி லுள்ளவற்றோடு இருபத்து நான்கு அலங்காரங்களைக் கூட்டி நூற்றிருபத்து நான்கு அலங்காரங்களுக்கு இலக்கண மெழுதினர். இவ்வுமன்றி அலங்கார நூல் இயற்றுவோரில் ஒருவர் ஓர் அலங்காரத் துக்கு ஒரு பெயர் கொடுத்து ஒருவகையோடு சேர்த்தால் மற்றொருவர் அதற்கே வேறுபெயர் கொடுத்து வேறொருவகையோடு சேர்ப்பார்.

தமிழில் வீரசோழிய முடையாரும், தமிழ்த்தண்டி என்பாரும் வடமொழித்தண்டி இயற்றிய தூவியாதர்சம் என்னும் நூலை ஆதாரமாகக்கொண்டு அணியிலக்கணம் இயற்றினர். மற்றொருவர்த் குவலயானந்தம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இலக்கண விளக்கத் திலுள்ள அணியிலக்கணம் ஒருவாறு தண்டியாசிரியரைத் தழுவியது. வடமொழிச் சந்திராலோகத்தைச் சேதுஸமஸ்தான வித்வான் பூரீமான்- முத்துஸாமி ஐயங்கார் தமிழில் மொழி பெயர்த்தனர். அணியிலக்கணம் என்று தமிழில் ஒன்று உளது. அதை இயற்றியவ ருடைய பெயர், காலம் முதலியன விளங்கவில்லை. தொன் னூல், முத்து வீரியம் என்ற இவற்றிலும் அணியிலக்கணம் உளது. படிப்பாரைக் காணோம். மாறன் அலங்காரம் என்ற சிறந்த தமிழ்தூல் ஒன்று உளது. அது நம்மாழ்வார்தோ பாடப்பட்டது. அதில் அறுபத்து நான்கு அணிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. நூல்தொறும் அணியின் தொகை, பெயர் முதலியன எல்லாம் வேறுபடுவது பேராசிரியர் கூற்றை வலியுறுத்தும்.

[சிலர் தொல்காப்பியர். அப்பையதிகூறித் முதலேயோர் 'உவமை ஒன்றே அணியாவது; அணியென்று கூறப்பட்ட மற்றவை யெல்லாம் அதுனினின்றும் விரிந்தவை' என்ற கொள்கையினை புடையவர் எனக் கூறி அதற்குச் சான்றாக அப்பைய திகூறித் 'வடமொழியிலேயற்றிய சித்திரமீடாம்கை என்னும் தூலிலுள்ள ஒரு சலோகத்தைத் தமிழ்ப் பாவாக்கிக் காட்டினார். அது "உவமை யென்னும் ஒருபெருங் கூத்தி- பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து--காப்பிய வரங்கிற் கணினுறத் தோன்றி--யாப்பறி புலவர் ததயம்--ரீப்பறு மகிழ்ச்சி புப்பநடிச் சும்மே" என்பது. அப்பைய திகூறித் உவமை என்னும் அலங்காரம் இன்னினின் அலங்காரங்களாய் விரியும் எனக்கூறி மற்றை அலங் காரங்கலையுஞ் சொல்லிக் கிரந்தத்தைப் பூர்த்திபண்ணு முன்னர் பாதுகாணத்தாலோ கிரந்தம் முடிவடைபாமல் நின்றவிட்டதென் பதைச் சித்திர மீடாம்கையை நன்றாய்க் கவனிப்பதனாலும், குவலயா னந்தத்தில் அவர் சொல்லியிருப்பவற்றாலும் அறியலாம்.] தொல் காப்பியர் உவமையை அணியாகக் கொள்ளவில்லை என்பது கீழ்வரு வனவற்றுள் அறியலாகும். அவை, பொரசிரியர் "வினைபயன் மெய் புரு." என்ற உவமையல் முதற் சூத்திர உரையில் "மற்றிது மேல் எவ்வோத்தினேடு இயைபுடைத்தோ வெனின், மேற் பொருள் புலப் பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியிலோடு இயைபுடைத்து; என்னை? உவமத் தானும் பொருள் புலப்பாடே கூறிகின்ற னாகலின். எங்ஙனமோ வெனின், ஆபோலும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட் டெட் சென்றவழி அதனைக்கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமையே பற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாசலானென்பது" என்றும், "பெரு மையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பாடெட்டன" என்ற அலங்காரப்பிறிதொரு சூத்திரவுரையில் "உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப் பனவாகி அவை வேறு வேறு பொருள் அறிவித்தலின் ஒத்தவேறு டையன் வாயினுஞ் சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இது கூறவேண்டிய தென்பது" என்றும், அலங்காரம் "உண்பைப்பொருளோ உணருங்காலை" என்ற சூத்திரவுரையில் "மேல் உவம்பொருளானே உற்றதுரைச் செயல்வேண்டுமென்றான்" என்றும் கூறுவன. இவற் றால் தொல்காப்பிய உவமையில் அணியிலக்கணம் கூறப்புகுந்ததல்ல

வெண்பதும், பொருள்புலப்பாடு பற்றியே எழுந்ததென்பதும் இனிது விளங்கும். தார்க்கினர் பொருள் நிச்சயம் செய்வதற்கு உவமையை ஒருபிரமாணமெனக் கொண்டதுபோலத் தொல்காப்பியர் பொருளை விளக்குவதற்கு உவமையை ஒரு கருவியாகக் கொண்டனர்போலும்.]

சொல்லணி, பொருளணி என இருபகுதியதாகும் அணியிலக்கணம். சொல்லணிக்கு மிறைக்கவி, சித்திரகவி என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. கோழுத்திரி, மாலைமாற்று, நாகபந்தம் முதலிய பலவும் இதில் அடங்கும். சொல்லணியினது தொகையும், பெயரும் ஆசிரியரைப்பற்றி வேறுபடும். அவருள் சொல்லணியின் தொகை இருபது என்பர் சிலர்; முப்பத்து நான்கென்பர் சிலர். யாப்பருங்கல முடையார் மிறைக்கவியை யாப்பிலக்கணத்தின் பகுதியதாக்கினர். தமிழ்த்தண்டியாசியர் செய்யுள்வகைகளை அணியிலக்கணத்தின் பகுதியாக்கினர். நச்சினாக்கினியர் “ஒற்றொடுபுணர்ந்த” என்ற செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில் “இனி யாப்பருங்கல முதலியவற்றிற்கு கூறிய சித்திரகவியினையும் ஈண்டுச்சேரக்கூறுக வெனின் யந்திரமு மந்திரமு யாய்த் தெய்வத்திற்கே யுரியவாகக் கூறும் மிறைக்கவி இப்புறப்பத்தினான் குறுப்பும்போல வகைநீந்திற்குரிய சான்றோர் செய்யுட் குறுப்பாய் வாராவென்றும், அத்திணைக்குரிய மரபு வழுவிற்பென்றுங் கருதித் தொல்காப்பியனார் கூறமையானும், அவற்றதிலக்கணங்கூறிய ஆசிரியரும் அவற்றிற்கு இலக்கியஞ் சான்றோர் செய்யுட்குணட்காணமையின் ‘வடவெழுத்தொரீஇய எழுத்தொடு புணர்ந்தசொல்’ லானன்றி வடவெழுத்தாற் பெரும் பான்மைவரச் செய்புள் தாமே செய்து இலக்கியமாகக் காட்டின ராதலானும் யாமும் இம்மிறைக்கவியிலக்கணம் ஈண்டுக்கூறமாபினும்” எனச் சித்திரகவிமைப்பற்றிக் கூறினர். திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி நிகண்டு ஆகியவற்றுள் அணிகளின் பெயரும், தொகையும் மாறுபடுவதைக் காணலாம். உள், பெயர், காலம் முதலிய ஒன்றும் தெரியாத அணியிலக்கணம் ஒன்று தவிர வீர சோழியத்தித்திற்கு முன்னர் அணியிலக்கணநூல் தமிழில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தமிழிலுள்ள மற்றைய இலக்கண நூல்களெல்லாம் அதற்குப்பின்னர்த் தோன்றியவையே.

தொல்காப்பியர் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இருந்தவர் என்கொள்ளத் தகுந்த காரணங்கள் உள. அதை மறுத்துக் கூறுவோரும் சிலருளர். பாணினிமுனிவர் வடமொழியில் இயற்றிய வியாக்காண சூத்திரத்துக்குப் பாஷியம் எழுதிய பதஞ்சலி முனிவர் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் என்பது சரித்திரம் வல்லார் கூற்று. தொல்காப்பிய முனிவர் பதஞ்சலி முனிவருக்கு வெகுநூலம் முன்பிருந்தவர். முதலில் அலங்காரசாஸ்திரம் வடமொழியில் வாமனார்த்செய்யப்பட்டது. அவர்பதஞ்சலி முனிவருக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்பது பிரசித்தம். ஆகலால் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட காலத்து வடமொழி தென்மொழி என்ற இரு மொழியிலும் அலங்கார நூல் இருந்ததில்லை என்பது தவறாகாது. வாமனருக்குப் பின்னர் வடமொழியில் அலங்காரசாஸ்திரம் செய்தவர் மம்மபட்டர். தண்டி காவியாதர்ச மியற்றியது அதற்கும் பிற்காலத்தே. இம்முறையை மாற்றிக் கூறுவோருமுளர். அவரும் இம்மூவரும் பதஞ்சலிக்குப் பிந்தியவர் என்பதை மறுப்பதில்லை. இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குவார்க்குத் தொல்காப்பியர் உவமவியலை எந்த நோக்கத்துடன் இயற்றியருளினார் என்பது இனிது விளங்கும்.

செய்யுளுறுப்பு:—இனி யாப்பிலக்கணம் எனப்படுவதை ஆராய்வாம். தொல்காப்பியரையற்றிய செய்யுளியலுக்குப் பிரதியாய் இக்காலத்துப் பெரும்பாலும் கற்கப்படுவது அமித்சாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலக்காரிகையே. தொல்காப்பியர் வனப்பினையும், இருபத்தாறு உறுப்புக்களையும் செய்யுளியல் முதற் சூத்திரத்திற் கூறுகின்றனர். “யாப்பியல் வகையின்—ஆறு தலையிட்ட அந்நா லீர்தும்” என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லியிருப்பது அதைக் காட்டும். யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையார் வனப்பொடு செய்யுளுக்குப் பதினாறு உறுப்புக் கொண்டனர்.

“முத்துப் பதின்மூன் நிரண்டசை சீர்முப்ப தேழ்தலையைத் திழுக்கி லடிதொண்ட நாற்பதின் மூன்றைத் து பாவினமூன்

வெழுக்கிய வண்ணங்கள் தூறென்ப தொன்பொருள் கோளிரும
வழுக்கில் விகாரம் வனப்பெட்டி யாப்புள் வகுத்தனவே.”

(யாப்பருங்கலக்காரிகை.)

இவற்றில், தொல்காப்பியர் உறுப்பு எனக் கொண்டவை ஏழு. தளை, பாவினம், பொருள்கோள், விகாரம் என்பன அவர் செய்யுளுறுப் பெனக் கொள்ளாதவை. “மாத்திரை பெழுத்திய லசைவகை பென” என்னும் செய்யுளியல் முதற்குத்திரவுரையில் பேராசிரியர் தளையைப் பற்றிச் சொல்லுவதாவது: “மற்று யாத்சீரேயடியாப்பென்றதென்ன? தளையென்பதோர் உறுப்புப் பிறர் வேண்டுபவாலெனின், இவருஞ் சீரது தொழிலே தளையெனவேண்டுப, தளைத்தலிற் தளையாதலானும் வேறு பொருளெனவேண்டா ரென்பது; என்றார்க்கு அசையின்றிச் சீருமில்லை. சீரின்றி அடியுமில்லையாம் பிறவெனின், அற்றன்று, உறுப்பும் உறுப்புடைச் செய்யுளுநம்போல அவை கொள்ளப்படும்; தளையென வேறென்றின்மையான்.....” என்பது. நச்சினார்க்கினி யர் சொல்வது, “இவ்வாசிரியர் தளையை உறுப்பாகக்கொள்ளாதது எனையெனின்:—தளையாவது சீரினது தொழிலாப் பாக்களின் ஓசையைத்தட்டு இருசீரிணந்ததாகும்; அவ்வாறிணந்த இருசீரிண யும் ஆசிரியரெல்லாம் இருசீர்க்குறையென அடியாகவே வகுத்துக் கொண்டாராதலின், தளையென வேறேருறுப்பின்றும் * * * *’ என்பது. இனத்தைப்பற்றித் தனியே எழுதுவதால் ஈண்டு ஒன்றும் விவரிக்கவில்லை. தொல்காப்பியர் பொருளையும், பொருள்கோளையும் வெவ்வேறாகக்கொண்டு பொருள்கோளைச் சொல்ல்திகாரத்தின் பாற் படுத்தினர். “நிரனிறை சுண்ணம் அடிமறி மொழிமாற்று—அவை நான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே” என்னும் எச்சவியல் எட்டாஞ் சூத்திரம் இதை விளக்கும். விகாரத்தை எழுத்ததிகாரத்தின் பாற் படுத்தினர். விகாரத்தைச் செய்யுளுறுப்பென்றல் பொருள்தாதென் பது அவர் கொள்ளையோலும். யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையார் விகா ரத்தோடு வகையுளி; வாழ்த்து, வசை, குறிப்பிசை முதலியவற்றையுங் கூட்டிக்கூறினர். வகையுளி என்பது சீரலகிடுவதில் ஒரு பேதம். அது சீரின்பாலடங்கும். வாழ்த்து, வசை, குறிப்பிசையென்பன

தொல்காப்பியர் செய்யுளுறுப்பெனக்கொண்ட பொருளில் அடங்கும். வணப்பு என்று காரிகையுடையார் கூறுவது பாவின்பால் அடங்கு மென்னலாம். இவைகளைத் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலிற் சொல் லுகின்றனர். ஆயினும் உறுப்பெனக் கொள்ளவில்லை. காரிகை யுடையார் தொல்காப்பியரோடொப்ப உறுப்பெனக் கொண்டவைகளி லும் வேறுபாடு காணப்படும். உதாரண வாய்பாட்டால் நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்கைக்கொண்டனர். பிற்காலத்தீர் பவர் நேர், நிரை பென்னும் இரண்டையே கொண்டனர்.

இனி, செய்யுளுறுப்பெனப்படும் பாவினத்தை ஆராய்வாம். செய்யுள் என்பது பாச்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், நூற்செய்யுள் என மூவகைப்படும். தொல்காப்பியர் பாச்செய்யுள் என்றது அகவற்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என்பனவாம். தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் இனம் அதில் அடங்காது எனக் கொண்டனர். பேராசிரியர் “அவ்வி யல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்” (செய்-அசு) என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் “அல்லது உம் மாணக்கன் இதன் முத லூல் செய்த ஆசிரியன் பண்ணுந் திறனும் பகுத்தானைக்கண்டு இவற் றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான்கொல் என்று ஐயுறுமை விலக்கி இயல்நூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலன் எனச் சொல்லினான்” என்றும் “அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் பரிமே” (செய் ந.நு) என் னுஞ் சூத்திரவுரையில் தலையிடை கடைச்சங்கத்தாரும், பிறசான்றோ ரும் நாற்சீரடியான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுடும் பெரும் பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பா சிறுவரவிறற்றெனக் கொள்க” என் றும் எழுதியிருப்பது ‘அகத்தியர் தொல்காப்பியர் இருவர்க்கும் இனம் உடன்பாடன்று’ என்கொள்வது அவரது கொள்கை என் பதைக் காட்டும். நச்சினர்க்கினியர் “இழுமென் மொழியான் விழு மியது துவலினும்” (செய்-உந.அ) என்னும் சூத்திரவுரையில் “சிந்தாமணி முதலியன பாவிற்கினமாகிய துறையும் விருத்தமும் பற்றிச்செய்தனவென்பார்க்கு அப்புலவர் செய்யுட் செய்கின்றதாலத் திற்கு நூல் தொல்காப்பியமாயவாரும், அவர் இனம் கொள்ளாத

வாறும், அவ்வினங்கள் தாம் இலக்கணக் குறைபாடுடையவாறும், கொச்சகம்போற் சிறப்பின்மையும் முன்னர்விளங்கக் கூறியவற்றைக்கொண்டும் பின்பு 'செய்த நூல்கள் முன்புசெய்த செய்யுட்கு விதியாகாத வாறுங்கொண்டு மறுக்க. பின்னோர் தாம்செய்த நூல்கட்கு அவை உதாரணமாகக் காட்டின் அச்செய்யுள் அந்நூல்கட்கு முன்னைய வாறும் உணர்க. இனித் தொல்காப்பியனரை யொழிந்த ஆசிரியர் பதினொருவருட் சிலர் இனமும் கொண்டார். அதுபற்றி யாப்பருங்கலம் முதலியவற்றினும் இனம் கொண்டார் என்பார்க்கு "அவர்கள் அகத்தியனார்க்கு மாறாக நூல் செய்தவராவர். அவை வழிநூலெனப் படாவென்று மறுக்க" என்றும், "அவ்விடில் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்" (செய்-அசு) என்னும் சூத்திரவுரையில் "ஆங்கு" என்றது அகத்தியனை. * * *. "முதலூலாசிரியர் இசைக்குப் பண்ணுந் திறனும் பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவும் இனமும் பகுத்தார்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதூஉ மாம். இவர் கருத்தால் சான்றோரும் இனம் கொள்ளாராயினார்" என்றும், சீவகசிந்தாமணி "மூவா முதலா வுலகமொருமூன்றுமேத்த" என்னும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் உரையில் "இனி இத்தொடர்க்கிச்செய்யுளை இனமென்ப. அந்நூல்கள் இனமென்று காட்டிய உதாரணங்கள் தாம் அவர் சேர்த்த அவ்வப்பாக்கட்கே இனமாகாது ஒழிந்த பாக்கட்கும் இனமாதற்கு ஏற்றலானும், துறையை விருத்தமாகவும், தாழிசையை விருத்தமாகவும் ஒதுதற்கு அவை ஏற்றமையானும் 'மூவாமுதலா' என்னுங்கனி முதலியன தாழம்பட்ட ஓசையான் விருத்தமாயும், சீர்வரையறையானும் மிகத் துள்ளிய ஓசையானுந் துறையாகியும் கிடத்தலின் இதனை விருத்தக் கலேத்துறையெனல் வேண்டும்; அது கூறவே துறையும் விருத்தமும் எனப் பகுத்தோதிய இலக்கணம் நிரம்பாதாமாகலானும் இனம் என்றல் பொருத்தமின்று. இச்செய்யுட்களின் ஓசை வேற்றுமையும் மிக்கும் குறைந்தும் வருவனவுங் கலிக்கே பேற்றலின் கொச்சகமென்றடங்கின" என்றும் எழுதியிருப்பது அவர்கொள்கையும். பேராசிரியர் கொள்கையோடொத்ததே என்பதைக்காட்டும். "தாவின் னாகித் தாழிசை பெற்றும்" (செய்-கசுசு) என்னும் சூத்திரவுரையிற் பேராசிரியர் நச்சினர்க்கினியரினவரும் இனம்கோடற்குரியதன்றென்று

விரிவாய் எழுதியிருக்கின்றனர். இன்னும் பல இடங்களிலும் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொன்ன தற்குமாராய் உரையாசிரியர் எனப் பெயர்பெற்ற இளம்பூரணர் இனத்தை யொப்புக்கொண்டு தொல்காப்பியர் சூத்திரம் செய்திருப்பதாய்ச் சொல்வர். “பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்-பாட்டி னியல பண்ணத்தி யியல்பே (கஅ0) “அதுவே தானும் பிசியொடு மாணும்” (கஅக) “அடிநிமிர் கிளவி யிரா ருகும்” (கஅஉ) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரங்களின் உரையில், பின்னடைவாறு எழுதியிருக்கின்றனர். அது “பண்ணத்தி பகுதிபடுபாறு னார்த்துதல் துதலிற்று. பண்ணத்தி எனினும் பாவினம் எனினும் ஒக்கும். * * * * இதனற் சொல்லியது இருசீரடிமுதலிய எல்லா அடிகளாலும் மூவடிச் சிறுமையாக ஏறிவரும் பாவினம் என்ற வாரும். பன்னிரண்டாவன: ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினே தாழிசை, துறை, விருத்தமென்னும் மூன்றினத்தையு முறமூப் பன்னிரண்டாம். அவற்றுள், தாழிசையாவது: ஆசிரியத்தாழிசை, வஞ்சித் தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசை என நான்காம். துறையாவது: ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை, கலித்துறை எனநான்காம். விருத்தமாவது ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம்” என்பது. இச்சூத்திரங்கட்கு நச்சினுக்கினியர் உரை கிடைத்தலது. பேராசிரியர் இளம்பூரணர்க்கு முற்றும்மாறாய் எழுதுகின்றனர். பண்ணத்தி என்பதைப் பாவினம் என்று பொருள்படுமென்று அவர் கொள்ளவில்லை. காக்கைபாடினியர், அநியர் முதலிய சிலர் இனத்துக்கு இலக்கணநூல் அமைத்தனரேனும், அக்காலத்துச் சான்றோர் ஒருவரும் இனம் இயற்றியதாகத் தெரியவில்லை. இப்பொழுதுள்ள சங்கச்செய்யுட்களில் இனத்தைக் காண்கிலோம். பிற்காலத்தார் இயற்றியன பெரும்பான்மை இனங்களே. கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார்பாரதம், பெரியபுராணம் முதலிய புராணங்கள், காவியங்கள் முதலியன இனங்களால் ஆயவை. சங்கத்திறுதிக்காலத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரே இனம் தோன்றின. அவ்வாற்தோன்றியவற்றில் மிகப்பழையன தேவாரமும், நாலாயிரப் பிர

பந்தமும். சங்ககாலத்தில் மருந்துக்கும் அகப்படாத இனம் இக்காலத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களில் நிறைந்திருக்கிறது. சங்ககாலத்துக்குப் பின்னர் பாப்பிலக்கண நூல் எழுதிய அனைவரும் இனம்கொண்டனர். அவர் நூலெழுதியகாலத்திருந்த இலக்கியத்தை நோக்கிப் போலும்.—சிலர் தாம் செய்த இலக்கணநூலை இனத்திலமைத்தனர். இவை காலத்தின் மகிமை.

ஓசை:— அடி, கட்டளையடி யென்றும், சீர்வகையடி. யென்றும் இரண்டாம். எழுத்தைக் கணக்கிடுவதெனாலும் அடி கட்டளையடி. சீரைக் கணக்கிடுவதெனாலும் அடி சீர்வகையடி. செய்யுளியலில் “நாலெழுத் தாதி யாக ஆறெழுத்—தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப” (நசு) என்பதுமுதலிய சூத்திரங்கள் கட்டளையடியைச் சொல்லுவன. சான்றோர் முற்காலத்துக் கட்டளையடியாற் செய்யுள் இயற்றினர். பிற்காலத்து அது மாறியது. “ஆங்கனம் விரிப்பி னளவிந் தனவே” (செய்—நசு) என்னும் சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர் “இந்நூல் செய்த காலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதும்.—பின்பு கடைச்சங்கத்தாருக்கு அஃது அரிதாதலின், சீர்வகையடியிலிச் செய்யுள் செய்தாரென்றுணர்க” என்றும் எழுதியிருப்பது இதை விளக்கும். கட்டளையடி பயின்ற காலத்துச் சீர் பயிலவில்லையாதலால், தளையென்று அக்காலத்துக் கொண்டனர் என்பதற்கில்லை. இங்கு, பாவகையை எவ்வாறு அறிந்தனர் என்னும் வினா எழும். ஓசையைக்கொண்டு என்பது அதற்குவிடையாம். ஓசையாவது என்ன வெனில்? “மாத்திரை யெழுத்திய லசை வகை யென” என்னுஞ் செய்யுளியல் முதற்சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர் “பாவென்பது சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லும் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்றசெய்யுளை விகற்பித்து இன்னசெய்யுள் என்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பார்த்துப் பிழை விசுப்பித்து இன்னசெய்யுள் என்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பார்த்து இவ்வுறுப்புக்களை யுடைத்தாய்ச் சேட்புலத்திருந்து சொல்லும் பொருளுந் தெரியாமல் ஒருவன் கூறியவழியும் இஃது என்ன செய்

யுள் என்று அறிவதற்கேதுவாகிப் பார்த்துபடச் செய்வதோர் ஓசையை” என்றும் எழுதியிருப்பன ஓசை இன்னதென்பதை விளக்கும். எழுத்தும் சொல்லும் தெரியாமல் என்று ஈண்டுக்கூறியது சீரும் தீரையும் அறியக்கடாமையைச் சுட்டும்; சீரை அறிந்தாலன்றித் தீளையை பெருமையால்.— இதனால், தீரை வேறு; ஓசை வேறு; ஒன்று பிழி தொன்றாகாது என்பது வெளி. அவ்வோசை அக்வலோசை, செப்பலோசை, துள்ளலோசை, தூங்கலோசை என நான்காய் விரியும். இவ்வோசையை விகற்பிப்பது எளிதன்றென்பது பேராசிரியர் ஓசையைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து “இன்னோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகு செவியும் துண்ணுணர்வு முடையார்க்கன்றியுணரலாகா” என்றும், நச்சினர்க்கினியர் “இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துறை போயினுர்க்கே தெரிவதாம்” என்றும், யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையார் “செப்பலிசையனவென்பா” என்னும் சூத்திரவுரையில் “இவ்வோசை விகற்பமெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்பினல்லது காட்டலாகாவென்றறி” என்றும், வீரசோழியவுரையுடையார் “நெடிவடி நான்கவை” (யாப்பு-கஅ) என்னும் செய்யுள் உரையில் ஓரிடத்து “ஓசையாவது செவியுலனை கருவியாக அறிவதென்பது எல்லாக்கும் உடம்பாடாதலாம்” என்றும், வேறோரிடத்தில், “அன்றியும் வடநூற்புலவர்க்கு ஓசையூட்டுகுவென்ப தில்லையெனக்கொள்க.—மேலும் அவர் பபில்வார்க் கரிதாக நூலைப் பெருக்குவதுஞ்செய்து அப்பெருமையில் யாப்புக்களையடக்க மாட்டாதே மிக்குங் குறைந்தும்வரினுமொருபுடையொப்புமைநோக்கி யொழிந்தவுங் கொளல் என்று சூத்திரஞ் செய்த மையாலே யடங்கவுஞ் செய்திற்றிலர்; பபில்வார்க் கெளிதாகச் சுருங்கவுஞ் செய்திற்றிலர்; யாப்பதிகாரத்தினுற் பயனும் செய்யுளுக்கு ஒரு பெரிய ஏதுவெயாதலால், குற்றம் என்க” என்றும் சொல்லியுள்ளவையால் விளங்கும். இக்காலத்தார்பலர் தீளையைக் கருவியாகக் கொண்டு பாக்களை விகற்பிக்கின்றனர்; அவர் வடமொழிவழக்கையும், பின் கண்ட சூத்திரங்களையும் தமக் காதாரமென்பரோ? சூத்திரங்கள்.—

“வெண்சீர் வெண்டளை யான்வரும் யாப்பை
ஏந்திசைச் செப்பல் என்மனார் புலவர்.”

“இயற்சீர் வெண்டளை யான்வரும் யாப்பைத்
தூக்கிசைச் செப்ப வென்மனார் புலவர்.”

“வெண்சீ ரொன்றலு மியற்சீர் விதற்பமும்
ஒன்றிய பாட்டே யொழுகிசைச் செப்பல்.”

“நேர்நே ரியற்றநே யான்வரு மகவலும்
நிரைநிரை யிபற்றநே யான்வரு மகவலும்
ஆயிரு தலையுமொத் தாகிய அகவலும்
ஏந்தல் தூங்கல் ஒழுக்கல் என்ற
வாய்ந்த நிரனிதை யாகு மென்ப.”

“வெண்டனே தன்றனே யென்றிரு தன்மையின்
வெண்பா இயலது வெண்கலி யாகும்.”

என்பவை போல்வன.

ஒசைக்கும் தலைக்குமுள்ள வேறுபாட்டைப் பேராசிரியர் நச்சு
ணர்க்கினியர் இருவரும் “அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேர்த்தி”
(செய்-கக) என்னும் சூத்திரவுரையில் விரிவாய்க் காட்டியுள்ளார்.
இளம்பூரணரும் “அவ்விதம் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்”
(செய்-அசு) என்னும் சூத்திரவுரையில் அதை வரைந்திருக்கின்றனர்.
தூல் என்னும் அடுத்த தலைப்பின்கீழ் அதை எழுதியிருக்கின்றேன்.
மேற் சொல்லியவற்றால் ஒசையுணர்வினது இன்றியமையாமையும்,
அவ்வுணர் வில்லாதார் தலையறிவைக்கொண்டு ஒசையுணர்வின் இன்
மையை நிரப்ப முயல்வதும் புலனாகும்.

நூல்:— தொல்காப்பியர்காலத்து தூல் என்னும் சொல் உணர்த்
திய பொருளுக்கும், இக்காலத்து அஃது உணர்த்தும் பொருளுக்கும்
வேறுபாடு பெரிது. ஆசிரியர் மரபியலில் நூலுக்கு இலக்கணம் கூறிய
சூத்திரம் பின்வருமாறுள்ளது. அது,

“ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டுகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
யீரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்.
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணரின்
நூலென மொழிய நுணங்குமொழிப் புலவர்.”

என்பது. பேராசிரியர் இச்சூத்திரவுரையில், “சூத்திரமும் காண்டி-
கையும் உரையும் என மூன்றும், அவற்றோடு குற்றமின்மையும் உத்தி-
வகையுங் கூட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தாயின்” என்று எழுதியிருப்ப
தும் இதை விளக்கும். அடியிற்கண்ட செய்யுளியற் சூத்திரங்களும்
சூட்டுக் கவனிக்கத்தக்கன.

“அவற்றுள், நூலெனப் படுவது நூலுந் தாலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் நகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
துண்ணின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.” (கக௭)

“அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே.” (கக௮)

“ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானும்
இனமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
ருங்களை மரபி னியலு மென்ப.” (கக௯)

மேற்கண்டவற்றாற் சூத்திரத்தானாயது நூலென விளங்கும்.
“மேற்கிளந் தெடுத்த” (௭0) என்னும் மரபியற்சூத்திரவுரையில், “பல
சூத்திரந்தொடர்ந்து நூலாகி” என்று பேராசிரியர் எழுதியிருப்பது
இதனை வற்புறுத்தும். “பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே-யங்க
தம்முதுசொல் லவ்வேழ் நிலத்தும்” (௭௧) என்னும் செய்யுளியற்
சூத்திரவுரையில் நச்சினர்க்கினியர் “பாட்டுச்செய்யுள், உரைச்செய்
யுள், நூற்செய்யுள் எனத் தமிழ்காட்டார் வழங்கியவாறே பெயர்
பெறும்” என்று எழுதியிருப்பது பாச்செய்யுள்வேறு, நூற்செய்யுள்
வேறு என்பதைக் காட்டும். நூற்செய்யுள் என்று சொல்லப்படுவது
சூத்திரம். பாச்செய்யுளுக்கு ஓசையுண்டு. உரைச்செய்யுள் நூற்
செய்யுள்கட்கு ஓசையில்லை. “பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினுனும்”
(௭௩) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர் “சூத்
திரம் பாட்டெனப்படாவோ எனின், பாடா; பாட்டும் நூலும் உரை
யும் என வேறேதினமையின்” என்றும், நச்சினர்க்கினியர், “சூத்தி
ரம் பாட்டெனப்படா; பாட்டும் உரையும் நூலுமென வேறேதலின்”
என்றும் எழுதியிருப்பன சூத்திரத்தியைது நூலென்பதையும், சூத்
திரம் பாவினின்றுமேறு என்பதையும் விளக்கும். “சிறைவெனப்
படுவை” (௭௮) என்னும் மரபியற்சூத்திர வுரையில் “சூத்திரச்
செய்யுள்” என்றும், “ஒத்தகாட்சி” (௭௯) என்னும் அவ்வியற்
சூத்திரவுரையில், “இவையும் நூற்கண்ணன்றி யொழிந்த செய்யுட்

வருங்கால் விலக்கப்படுதலும்” என்றும் பேராசிரியர் கூறியிருப்பதும் இவ் வேறுபாட்டைக் காட்டும். “அவ்விதம் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்” (அசு) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில் இளம் பூரணர் எழுதியிருப்பது ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. அது மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசைவகையாலல்லது பாட்டாங்குக் கூறு ரென்றவாறாயிற்று. பாட்டாங்குக் கூறலாவது ஓசையொழிந்து சீருந் தளையும் படக்கூறல். அவ்வாறு சொல்லுங்கால் பாட்டாங்காகாதென்பதூஉம், அடியுந் தொடையும் பெற்றுவந்ததாயினும் நூலின்பாற்படுதல் உரையின்பாற்படுதல் என்பதூஉங் கூறியவாரும். அது

“ஐவகை யடியும் விரிக்குந் காலை
மெய்வகை யமைத்த பதினேழ் நிலத்தும்
எழுபது வகையின் வழுவில வாகி
யறுநூற் நிருபத் தைத்தா கும்மே” (செய--நூ) —

“என்பது ஆசிரியப்பாவிற்றுகரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஓசையின் மையான் ஆசிரிய மெனப்படாது நூலெனப்படுமென்று கொள்க” என்பது. மேலும், இவ்வே “பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்” (களந) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில், “பல சொற் றொடர்ந்து பொருள்காட்டுவனவற்றுள் ஓசை தமிழியவற்றைப் பாட்டென்றார். ஓசையின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய் வருவது நன்னூலெனப்பட்டது. அவ்வகையின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய் வருவது நூலெனப்பட்டது” என்று எழுதியிருப்பது இதை நன்கு விளக்கும். பிற்காலத்து நன்னூலாரும், “நூலினியல்பே நுவலின்” என்னும் சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியர் சொன்னதைத் தழுவினே நூலுக்கு இலக்கணம் கூறினர். அச் சூத்திரத்தில், “சூத்திரங் காண்டிகை விருத்தி யாகும்” என்னுஞ் சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இலக்கண விளக்க நூலுடைபாரும், “நூலெனப்படுவது நுவலுங் காலை” (கந.0) என்னும் பாட்டியற்சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியரைத் தழுவி நூலிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுந்து, அச்சூத்திரத்தில் “ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானும்” என்று சொல்லியிருப்பது மேற் சொல்லியதை வற்புறுத்தும். மேலும் அவ்வே அவ்விதம் “எஞ்சிய இலக்கண மெல்லாஞ் சொல்லின்” என்னும் முதற் சூத்திரத்தில், “பாட்டி னியலும் நூலி

னியலும்” என வேறுபடுத்திக்காட்டி நூலுக்கும் பாட்டுக்கும் வெவ்வேறாக இலக்கணமும் அமைத்தனர். மயிலைநாதருள்ளிட்ட சில உரையாசிரியர்கள் பாரதம், நாடடி, நானூறு, களவியல், சிந்தாமணி, குளாமணி போல்வனவற்றை அகத்தியம் தொல்காப்பியத்தோடொப்ப நூல் என்றனர். நச்சினுர்க்கினியர் சிந்தாமணி போல்வனவற்றைத் தொடர்நிலைச் செய்யுளென்பரேயன்றி நூலென்றார். உரையாசிரியர் பலர் இடைச் சங்கம், கடைச்சங்கம் இவற்றிற்கு நூல் அகத்தியமுந்தொல்காப்பியமும் என்று சூக்திரத்தானுவற்றைச் சொல்லிப் பாச்செய்யுளின் வேறுபடுத்தியே கூறுகின்றனர். களவியலுரையுடையாரும் அடியாருக்கு நல்லாரும் இவ்வுகுப்பினர். கிரந்தம் என்னும் வடசொல்லைப் புத்தகம் என்னும் பொருளில் உபயோகப்படுத்துவதுபோல நூல் என்னும் சொல்லை இக்காலத்துத் தமிழர் உபயோகிக்கின்றனர். ஓசையேடுகூடிய வஞ்சிப்பா, கலிப்பா; தனிநிலைச் செய்யுட்கள் முதலியவற்றையும், ஓசைபெறாத முப்பத்திரண்டு பதுமைக்கதை, மதனகாமராஜன் கதைபோன்ற உரைநடைகளையும் இக்காலத்தார் நூல் என்கின்றனர். தொல்காப்பியர் முதலான, வழிநூல் என நூல் இரண்டு வகையதென்றனர். பிற்காலத்தார் அவ்விரண்டினோடு புடைநூல் அல்லது சார்புநூல் என ஒன்றைக்கூட்டி நூல் மூன்று வகையதென்றனர்.

பாட்டியல்:—சங்ககாலத்து அகத்தியர் பாட்டியல், பரணர்பாட்டியல், பன்னிருபாட்டியல் முதலிய பாட்டியல் நூல்கள் இருந்தன என்பர். பன்னிருபாட்டியல் இப்பொழுதுளது. நவரீதப்பாட்டியல் என்றும் ஒரு நூலுளது. பிற்காலத்து வெண்பாப்பாட்டியல், சிதம் பரப்பாட்டியல், வரையறுத்தபாட்டியல், இலக்கண விளக்கப்பாட்டியல் போன்ற நூல்கள் உண்டாயின. பன்னிருபாட்டியலிற் சாதகம் என்னும் பாட்டைச் சொல்லுமிடத்து,

“தோற்றிய சாதகஞ் சாற்றுங் காலைப்
பற்றிய கலியுகத் துற்ற யாண்டித்
நிருந்திய சகாததமு மாண்டும் பொருந்திய
ஞாயிதும் பக்கமும் மேய வரமும்
இராசியு மன்னுற மொழிதற் குரிய ”

என்னுஞ் சூத்திரம் காணப்படுகிறது. சகாதத்ததைச் சொல்லியிருப்பது சாலிவாகன் சகாதத்தமாயிருத்தல்வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் வேறு சகாதத்தம் வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகலால் கி. பி. 78-ம் ஆண்டுக்குப்பிறகு இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். இதை இயற்றியோர் சங்கப்புவரில் பரணர், சீத்தலையார், அகநயனார் கல்லாடனார், பொய்கையார் முதலியோராதலால், இது, சங்கத்தினர்திணைமையாகிய கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கு முந்திய இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். வெண்பாப்பாட்டியல் நேமிநாதரால் இயற்றப்பட்டது. இப்புத்தகத்தைப்பற்றிப் பிற்பாகம் மூன்றாம் காவப்பகுதியிற் சொல்லியிருப்பதைப்பார்க்க. சிதம்பரப்பாட்டியல் ஹைப்பார் சரித்திரத்தை நாலங்கால்ப் பகுதியிற் பார்க்க. இலக்கண விளக்கமுடையார் சரித்திரமும் அப்பகுதியினதே. பலவகைப்பாட்டுக் களின் இலக்கணங்கூறும் நூல் பாட்டியல் எனப்படும். சங்ககாலத்திருந்த பாட்டின் விகற்பங்களுக்கும்; பிற்காலத்துப் பாட்டு விகற்பங்களுக்கும் பல வேறுபாடுகள் உள். பன்னிரு பாட்டியல் முதல் ஒவ்வொரு பாட்டியலிலுமுள்ள விகற்பங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதனால் அவை விளங்கும். வேறு பாடுகளிற் சிலவற்றையே ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். பன்னிரு பாட்டியலிற் பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்னும் பெயர்கள் காணக்கிடையா. இக்காலத்துப் பன்னிரு பாட்டியற்பதிப்பில் ஒரு மூலையில் காப்பியம் என்னும் சொல் காணப்படுகிறது. அடியார்க்குநல்லார் நச்சினர்க்கினியர் இருவரும் அச்சொல் அதிற் காணப்படிற் குறிப்பிட்டிருப்பவரென்பது திண்ணம். தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்னும் பெயர் உளது. பன்னிரு பாட்டியலில் அதற்குச் சொல்லியிருக்கும் இலக்கணத்திற்கும் பிற்காலத்துப் பாட்டியல்களிற் காணப்படும் இலக்கணத்திற்கும் சில பேதங்கள் உள். பிற்காலத்தார் தொடர்நிலைச் செய்யுளைப் பெருங்காப்பியம், காப்பியமெனப் பிரித்தனர். சிலர் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்னும் பெயரையே சொல்லாது பெருங்காப்பியம், காப்பியம் இவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறினர். சிலப்பதிகாரத்திற்குக் காவியம் என்னும் பெயரிட்டு நியாயம் எழுதினர் அடியார்க்கு நல்லார். அதை மறுத்து எழுதினர் நச்சினர்க்கினியர். நச்சினர்க்கினியர் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் போல்வனவற்றைத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பர். காப்பியம் அல்லது பெருங்காப்பிய மென்றார் புரண

மென்பது இக்காலத்துச் சொல்லப்படுமியல்பிற் சங்ககாலத்திலிருந்த தாகத் தெரியவில்லை. பன்னிருபாட்டியலில் அப்பெயர் இல்லை. சிதம்பரப்பாட்டியலில் உளது. இலக்கணவிளக்க நூலுடையார் பாட்டின் விகற்பங்களைத் தொடர் நிலைச்செய்யுள், தனிநிலைச் செய்யுளின் விகற்பங்களாயமைத்து இலக்கணம் கூறினர். அவர், அணியியலில் “அவற்றுட்-பெருங்காப் பிபமே காப்பிய மென்றாங்-காண்டா வியலும் பொருட்டொடர் நிலையே” (அ) என்று சூத்திரித்திருப்பதை நோக்கப் பன்னிருபாட்டியலிற் சொல்லிய பாட்டின் விகற்பங்களெல்லாம் பெருங்காப்பியம், காப்பிய மென்பதில் அடங்குமென்பது அவர்கருத்தென விளங்கும். பிற்காலத்தார் பாட்டின் விகற்பத்தைப் பெருக்கி 96 என விரிப்பர். நளாயிரப்பிரபந்தத்துக்கு அப்பெயர் வாய்ந்தது பிற்காலத்து வழக்குப் பற்றிப்போலும்! சங்ககாலத்துச் செய்யுள்களுக்குக்காப்பியம், பிரபந்தம் என்னும் பெயர் அக்காலத்து வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

செய்யுளியல் பொருளதிகாரத்தின் பாற்பேவேதேன்? தொல்காப்பியர் செய்யுளுறுப்பு முப்பத்து நான்கில், பொருள் ஒன்று என்றனர். செய்யுளுறுப்பென அவர் கூறிய எட்டுவனப்படும் பொருளன்றோ? “மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனஅ” என்னும் முதற்சூத்திர வுரையில் பேராசிரியர் “மற்றுச் செய்யுளுறுப்புண்டோதினார்; செய்யுள் யாண்டோதுப எனின், அறியாது கடாயினாய், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப் பொருளின் வேறெனப்படா; பொருளெனப்படுவன உறுப்பே; அவற்றுட் தீட்டத்தனை முதலென வழங்குபவாகலான் உறுப்பினை யே சொல்லியொழிந்தார்” என்று கூறியவற்றால், செய்யுளுறுப்பெல்லாம் பொருள் என்பதும், உறுப்பும் உறுப்புடைப் பொருளாகிய செய்யுளும் வேறெனப்படாவென்பதும் விளங்கும். பொருளை உறுப்பாட்டையதற்கு இலக்கணங்கூறுமிடம் பொருளதிகாரத்தைத்தவிர்த்து வேறு யாதாயிருத்தல் இயல்புடைத்தாம்? வாழ்த்து வசை முதலிய பொருள்கள் இன்னின்னபாவில் அமைக்கப்படவேண்டுமென்று விதிப்பதற்குப் பொருளதிகாரமே இடமன்றோ? இலக்கணவிளக்க நூலுடையாரும் “பொருட்கிடஞ் செய்யு ளாதவி னதனைத்—தெரிப்பது மதனது திறனெனல் வரையார்” (அணி-உ) என்றதும் இக்கருத்தேபற்றி எனக் கொள்க. இச்செய்யுளியலில் வேறுபாடு பலவுள்ளேனும் ஈண்டுச் சிலவற்றையே காட்டினேன்.

இது நிற்க, முற்காலத்தார் நிகழ்ந்த சரித்திரங்களைத் தாம் அறிந்தவாறு கூறினர். பிற்காலத்தார் அவற்றைத் திரித்தும் பெருக்கியும் குறைத்தும் கூறுவர். முற்காலத்துச் செய்யுட்களில் தன்மையணி அல்லது சுபாவோக்தியலங்காரம் என்னும் பொருள்கள் பெருகிக் கிடக்கின்றன. பிற்காலத்தார் செய்யுட்களில் அதிகசயோக்தியின் பெருக்கத்தையே பார்க்கலாம்.

பொருளிலக்கணம்:— உரையாசிரியரெனப்படும் இளம்பூரணர் கொள்ளையைத் தழுவி இதை எழுதுகின்றேன். பொருள் என்பது சொல்லினாலுணரப்பட்டது என முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். சாதாரணமாய் உலகத்திற் பொருள் என்பதை உருவப்பொருள் எனக் கொள்ளுகிறார்கள். சுண்டுப் பொருள் என்பது அது மட்டுமன்று. வினையையும் பண்பையும் உணர்த்தும். அப்பொருள் முதல் கரு உரி என மூவகைப்படும். முதற்பொருள் நிலனும் காலமும் என இருவகைப்படும். நிலன் என்பது இடம். காலம் இடம் என்பவற்றை ஆங்கிலேயர் டைம் அண்டு ஸ்பேஸ் என்பர். இவ்விரண்டின் தோற்றமும் ஈறும் மனத்திற் கெட்டாதனவாம். முதலிற் காலத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். நமக்குமுன் தோன்றியவர் யாவர்? அவருக்குமுன் யாவர்? அவருக்குமுன் யாவர்? என நெடுக விசாரித்துக்கொண்டு போனால் இந்த உலகம் உற்பத்தியான காலத்தை யெட்டியதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். உலக உற்பத்திக்குமுன் இருந்ததென்ன? அதற்குமுன் இருந்ததென்ன? அதற்குமுன் இருந்ததென்ன? என்று விசாரித்துக் கொண்டபோனால் முடிவு ஏற்படாது. காலத்தின் தோற்றம் நம் மனத்திற் கெட்டாத தெனத்தெரியும். அவ்வாறே நமக்குப் பிற்காலத்து இருக்கப்போவதென்ன? அதற்குப் பிறகு இருக்கப்போவதென்ன? அதற்குப் பிறகு என்ன? என நெடுக விசாரித்துக் கொண்டபோனால் முடிவு ஏற்படாது. காலத்தின் ஈறும் மனத்திற் கெட்டாததெனத் தெரியும். இடத்தையும் இதுபோலவே நாமிருக்க மிடத்திலிருந்து ஒவ்வொருபக்கத்திலும் அப்பாலுள்ளது எனலாம். அதற்குப்பால் என்ன? என நெடுக விசாரித்துக்கொண்டுபோனால் அதற்கும் தோற்றமும் ஈறும் மனத்திற் கெட்டாததெனத் தெரியும். ஏனைய இரண்டின்பொருளும் முதற் பொருளிற் றேன்றுவனவாம். காலத்தி

ஆம் இடத்திலும் தோன்றாத பொருள் இல்லை. தோற்றமும் ஈழம் அறியவொண்ணாத பொருளுக்கு இலக்கணம்சொல்ல இயலாதாகையால் தொல்காப்பியர் இடத்திற்குத் தமிழ்நாட்டையும், காலத்துக்கு ஒரு யாண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு இலக்கணம் கூறினர். விசாலித்துப் பரந்த இடத்தையுடைய இந்த உலகத்தின் ஒரு பகுதியாகிய தமிழ் நாட்டிற்குச் சொன்ன இலக்கணமே மற்றப் பகுதிகளுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தும். அவ்வாறே ஒருயாண்டுக்குச் சொன்னது பிற காலத்துக்குமாம். கருப்பொருளாவது இடத்தினும் காலத்தினும் தோன்றும் பொருள். அவ்வ, “தெய்வ முணுவே மாமரம் புட்பறை-செய்தி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ-அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப்” (தொல். பொருள் அகத்-கஅ) என்பதனால் விளங்கும். மக்களும் கருப்பொருள் ஆவர். உரிப்பொருளாவது மக்கட்குரியபொருள். திணைஒழுக்கம் உரிப்பொருள் என்பன ஒரு பொருட்களவியாம். உரிப்பொருளைத் “திணைக்குரிப்பொருளே” (தொல்-பொரு-அக-கச) என்று தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்க, மக்கட் குரிப்பொருள் என்பதென்னை யெனின், மக்கட் குரியவொழுக்கத்தைத் திணையென்றாராகலின் அது பொருத்த முடையதேயாம் என்க. மேற் சொல்லியதனுளை உலகத்துப் பொருள்எல்லாம்முதல், கரு, உரிஎன்னும்பகுப்பில் அடங்கும். தொல்காப்பியர் தமிழ்மக்களின்பொருட்டு இலக்கணம்சொல்லப்புகுந்தாராதலின், பொருளதிகாரத்தில் அக்காலத்துத் தமிழ்மக்களது ஒழுக்கம் அல்லது திணைக்கு இலக்கணம் சொல்வதைமேற்கொண்டனர். தமிழ்மக்கள் ஒழுக்கத்தை அகம்புறம்என இரண்டாகப்பிரித்தனர். அதாவது உள்ஒழுக்கம் வெளிஒழுக்கம்என. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன உரிப்பொருளிலடங்கும். வடநூலார் இவற்றைத் தர்ம, அர்த்த, காம, மோகூதம் என்பர். இவற்றள், இன்பமே காமம் எனப்படும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், திருவள்ளுவனாரும் காமம் என்னும் மொழியையே கொண்டனர். தொல்காப்பியர் காலத்திருந்த தமிழ்மக்களின் ஒழுக்கத்தை அவர் பதினாங்காப்புகுத்து அவற்றில் அகவொழுக்கமாகிய அகத்திணைக்கு ஏழும் புறவொழுக்கமாகிய புறத்திணைக்கு ஏழும் ஆக அமைத்தனர். அகத்திணையேழில், காமத்தையும், புறத்திணையேழில் ஒழிந்த அறம், பொருள், வீட்டையும் விரித்தனர். அவற்றுள் வீட்டென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லாநிலைமைத்தாகலின்,

துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படுவதன்றாகலான், புறத்தில் விடுபெற்றிற்குரிய வானப் பிரத்த சன்னியாசிகளியல்புங் கூறினார். இன்பம் காரணமாகப் பொருள்தேடுதலானும், பொருளானே அறஞ்செய்யலானும் இன்பத்தைக் கூறும் அகத்திணையியலை முன்வைத்துப் பொருளையும் அறத்தையும் கூறும் புறத்திணையியலைப் பின்வைத்தனர். இன்பம் அல்லது காமத்தை ஒரு தலைக்காமம், ஒத்தகாமம், பொருந்தாக்காமம் என மூன்றாகப்பகுத்தனர். அகத்திணையியலில், கைக்கிளை என்பது ஒரு தலைக்காமம். குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் திணைகள் ஒத்த காமம். இவற்றைக் களவியலில் இறையணர் அன்பின் ஐந்திணை என்றனர். பெருந்திணை, பென்பது பொருந்தாக்காமம். இவற்றில் ஒத்தகாமமே சிறப்புடையதாகலின் நிலத்தை ஐந்தாகப்பிரித்து, அன்பினைந்திணைக்கும் திணைக்கு ஒவ்வொன்றாக நிலத்தை அமைத்தனர்; அவ்வாறு அமைத்த நிலத்தில் அவ்வொழுக்கம் பெரும் பான்மை நடைபெற்றமையால். குறிஞ்சி முதலாக மேல்கூறிய ஐந்திணைகளையே, புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்றனர் என்பது உரையாசிரியர் “அகமாவது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடலெனவும்; கைக்கிளை, பெருந்திணை எனவும் எழுவகைப்படும்” என அகத்திணையியல் முதற்குத்திரவுரையில் எழுதியிருப்பதால் விளங்கும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என விகற்பித்துக்கூறினானும் அவை ஒன்றோடொன்று விரவியே நிற்கும். “அகத்திணையாவது அறத்தின் வழாமலும் பொருளின் வழாமலும் இன்பத்தின் வழாமலும் இயல்வேண்டும்” என்று உரையாசிரியர் “அடியோர் பாங்கினும்” (அகத்-உரு) என்னும் சூத்திரவுரையில் எழுதியிருப்பதாலும் அதை அறியலாம். மேலும் கற்பியலில் தலைவனையும் தலைவியையும்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே
எமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே.” (ருக)

என்று சூத்திரம் செய்திருப்பதும் நான் சொன்னதை ஆதரிக்கும். அகத்திணையை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல் என்னும் இயல்களில் தொல்காப்பியர் சொன்னார். தலைவனும் தலைவியும் பிறரறியாமல்

தனித்துக்கூடும் வழக்கம் பெரும்பாலும் அக்காலத்துத் தமிழர்களுக்குள் நடைபெற்றது. அதுயாழோர்கூட்டம் அல்லது தார்தர்வ விவாகத்தை யொத்தது. பிறர் அறிந்தாலும் அல்லது பெற்றோர் தலைவியைக் கொடுக்கப்பெற்றாலும் அது கற்பெனப்படும். அக்காலத்து மணம் நிகழ்வதற்கு மந்திரத்தோடு சடங்குகளில்லை. களவொழுக்கத்தால் நேரிடுமீதுக்குகள் வாராமற்காக்க ஆரியர் அவைகளை அமைத்தனரென்பது, “பொய்யும் வழுவார் தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் காரண மென்ப” (கற்பியல்—ச) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

புறத்தினையும் உரிப்பொருளில் அடங்குமென்று சொல்லியிருக்கிறேன். புறத்தினையிலிற் சொல்லப்பட்ட புருஷர்த்தங்களும் காமத்தொடுவிரவிய என்பது பின்கண்ட பன்னிருபடலச் சூத்திரத்தால் விளங்கும். அது,

“ஆன்ற சிறப்பி னறம்பொரு ளின்பமென
மூன்றுகை நுகலிய துலக மவற்றுள்
ஆறனு மின்பமு மகலா தாகிப்
புறனைப் பதிவது பொருள்குறித் தன்றே”

என்பது புறத்தினை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்பகுதி என எழுவகைப்படும். அவையாவன: நிறைகோடல், பகைவழிற்சேறல், எயில்வளைத்தல், இருபெருவேந்தரும் ஒருகளத்துப் பொருதல், வென்றி, நிலையாமை, புகழ்ச்சி என்பனவாம். இவற்றை அகத்தினையாகிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்தினை, கைக்கிளை இவற்றிற்கு முறையே புறன் என்பர். வீடு கூற இயலாதாயினும் வீடுபேற்றுக்குக் காரணமாகிய “நாலிரு வழக்கிற் ருபதப் பக்கம்” (புறத்-20) “காமநீத்தபால்” (புறத் 2௧) முதலியவற்றை இவ்வியலிற் கூறினர். “நாலிருவழக்கிற் ருபதப் பக்க” மாவது:—

“நீர்பலகான் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச்
சோர்சடை தாழச் சுடரோய்பி—யூரடையார்
கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்
வானகத் துய்க்கும் வழி” (புறப் - வெண் - வாகை - ௧௪)

என்பது. காமநீத்தபாலாவது ஆசையை அறவிடுத்தல். அது,

“காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றின்
நாமங் கெடக்கெடு கோய்.” (குறள்-மெய்யுணர்-௧0)

என்பது.

பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையைச் சொல்லும் மூன்று இயிலையும், புறத்திணையைச் சொல்லும் ஒரு இயிலையும் இதுவரையிற் சொன்னேன். ஒழிந்த ஐந்தியல்களில் பொருளியலில் அகம் புறம் என இரண்டினையும் பற்றிவரும் பொருளியலும், மெய்ப்பாட்டியலில் அகம் புறம் என்னும் இருபொருட்கண்ணும் குறிப்புப்பற்றி நிகழும் மெய்ப்பாட்டியலும், உவமவியலில்வடிவும் தொழிலும்பண்பும்பயனும் பற்றி உவமிக்கப்படும் உவமவியலும், செய்யுளியலில் மூவகைச் செய்யுளியலும், மரபியலில் வழக்கிலக்கணமும் ஆசிரியர் உணர்த்தினார். பிற்காலத்தில் அகத்திணையைச் சொல்லும் இறைவயராகப் பொருள், நாற்குறாஜநம்பி அகப்பொருள் விளக்கம், புறத்திணையைச் சொல்லும் ஐயனாரித்தனாரியற்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலியனவும், ஐந்திலக்கணமும் சொல்லப் பல தூல்களும் உண்டாயின. முற்காலத்திருந்த அகவொழுக்கமும் புறவொழுக்கமும் பெரும்பான்மை மாறின. களவுப்புணர்ச்சி, ஆகோடல் முதலியன இக்காலத்துக்கு முற்றும் பொருந்தாதவை. பண்டைச் செய்யுள்களையறிவதற்கு அகத்திணையிலக்கணமும் புறத்திணையிலக்கணமும் பயன்படும். இக்காலத் தொழுக்கம்பலவற்றுக்குப்பண்டையிலக்கணம் பயன்படா. தொல்காப்பியர் ஒத்தகாமத்திணைகளை ஐந்தாகப் பிரித்தனசேயன்றி அவைகளைப் பிரித்துத் துறை கூற்றிற்பவர். பிற்காலத்தார் சிலர் அகத்திணைத்துறைகளை 400 ஆக்கினர். சிலர் 600 ஆக்கினர். ஒருவர் 900ம் ஆக்கித் தாமியற்றுங் கோவை முற்றுப்பெறுவதன்முன் காலஞ் சென்றனர். பன்னிருபாட்டியலுடையார் அகப்பொருட் கோவையைப் பாட்டின் பிரிவுகளில் ஒன்றாக்கினர். துறைவிபரம் கூற்றிற்பவர். சங்க காலத்துச் செய்யுள்களிலெல்லாம் ஐந்திணையே கூறப்பட்டுள்ளன. துறை பகுப்புக்களைக்காணோம். புறத்திணைக்குத் துறைப்பெயர் வகுத்தனர்.

எழுத்தும்; சொல்லும்:—எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணங்களிலுள்ள வேறுபாடுகளையெல்லாம். எழுதுவதானால் ஒரு புத்தகமாகும். சிலவற்றையே சுண்டுக் காட்டுகின்றேன்.

1. தொல்காப்பியம் இயற்றியகாலத்து, ச, சை, செள என்னும் எழுத்துகள் மொழிக்கு முதலில் வாராவென்பது “சகரக் கிளியும்”

அவற்றை ரற்றே-அ, ஐ, ஔ, வெணு முன்றலங் கட்டியே ” (தொல் எழுத்-மொழி-உக) என அவர் சூத்திரஞ் செய்ததனால் தெரிகிறது. இவை சங்கத்திறதிக் காலத்துக்குமுன்னரேவழக்குவீழ்ந்துவிட்டன. சங்கம் என்னும் மொழியே அதற்கு ஒரு சான்றும். பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலியவற்றில் ச, சை என்னும் எழுத்துக்களை முதலாகவுடையமொழி பல காணப்படுகின்றன. செளந்தர பாண்டியன் என்பதுபோலச் செள் என்னும் எழுத்தை முதலாகவுடைய மொழிகளும் இக்காலத்துப் பலவுள்.

2. உண்ணும், செய்யும் என்னும் பெயரெச்சப்பொருளில் உண்மன, செய்ம்மன என முற்காலத்து வழங்கியன இக்காலத்து ஒழிந்தன.

3. இயற்பெயரைப் பின்னும் சிறப்புப் பெயரை முன்னும் வைத்து, “முனிவன் அகத்தியன்” என்றும்போல முற்காலத்து வழங்கியன இக்காலத்து இடம் மாறின.

4. திசைச்சொல்லிலக்கணம் தொல்காப்பியர் சொன்னதினின்றும் முற்றும் மாறியது.

5. அதோளி, இதோளி, உதோளி, குயின், அழன், புழன் என்னும் பழையமொழிகள் வழக்கிற் கழிந்தன.

6. கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் எழுத்துக்களின் உருவம் மாறியது. அதற்குமுன் இருந்தது வட்டெழுத்தெனப்படும்.

தமிழின் அபிவிருத்தி:— முதன் முதல், உள்ள தமிழ்ச்செய்யுள் களை இறந்துபடாமற் பாதுகாப்பது தமிழரின் பெருங்கடமையாம். செய்யுள் என்பன நூற்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், பாச்செய்யுள் என்னுமிவை. இவற்றுள் பிற்காலத்தார் செய்தனசிலபோற்றற்குரியன. வேளா என்பது ஆராய்தற்பாலது. முற்காலத்துச் சான்றோர்செய்த அரிய செய்யுள்கள் இறந்தனபோக எஞ்சியவற்றிற் பல, பலபெரிய யோர்களின் நன்முயற்சியால் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. ஆதரிக்கும்

வள்ளல்தான் உளரேல் மற்தலையும் இதுதானும் வெளிவந்திருந்தலாம். அச்சிட்ட புத்தகங்களை மேல்காட்டார்போல விலைகொடுத்து வாங்கு வோர் பல்லாயிரவர் இந்நாட்டில் இருப்பினும் வெளிவந்திருக்கலாம். வங்கநாட்டில் ரவீந்திரநாதர் என்னும் உலகமெங்கணும் புகழ்பெற்ற மதாகவி ஒருவர் இருப்பது யாவருமறிந்தது. அவர் எழுதிய புத்தக மொன்று ஜர்மனிதேசத்தில் உலகப் பெரும்பிரசாரம் அத்தேசத் தார் எல்லா நாடியும் ஒடுங்கியிருக்கும் இங்காலத்தில், ஒருபதிப்பில் முப்பதுலக்ஷம் பிரதி அச்சிடப்பட்டன எனத் தெரிகிறது. மேல் நாடுகளில் விலைக்கு வாங்கப் புத்தகம் படிப்போர் தொகைப் பெருக் கத்துக்கு இது சான்றும். மெக்ஸீலே என்று ஆங்கிலப் புலவொருவர் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்தார். அவர் ஆங்கில நாட்டுச் சரித் திரம் எழுதி அதைவிற்பதொகையைப் பெறுவதற்கு ஒரு தடவையில் நான்கு லக்ஷ ரூபாவுக்குச் செக்குக் கொடுத்தாரென்று அவர் சரித் திரத்தில் எழுதியிருக்கிறது. மேல் நாடுகளில், புத்தகம் எழுதிப் பெரும்பணக்காரரானோர் அநேகர். நமது நாட்டில் அவ்வாறு படிப் போர் தொகை மிகவுங் குறைவு. அருமையான பண்டை நூல்களை உலகத்துக்குப் பயன்படுமாறு பெரு முயற்சிசெய்து அச்சிட்டி வெளியிட்ட சில சான்றோர் தாம் அதற்குச் செலவிட்ட பணமும் கிடைக் கப்பெறாது வருந்துகின்றனர். நமது நாட்டில் தமிழ்க்கல்வியைப் பெருக்கினால் இக்குறை தீரும். தமிழறிஞர்பலரது இடுக்கணும் தொகையும். அதைப் பெருக்குவது தமிழரது முக்கிய கடமையென்பதில் ஐயமென்ன? உள்ள தமிழ்க்கல்வி இழந்துபோகாமல் இருப்பதற்கும் அதை நிறைவேற்றவேண்டியது அவசியமன்றோ? அது பரவி விருத்திபடைவதற்கு நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய உபாயங்களை எனக்குத் தோன்றியவரையிற் பின் எழுதுவேன்.

தமிழ்மொழி மிக்க மேன்மையையும் அகற்சீயையும் உடைய தாயினும் சில குறைகளை யுமுடையதென்பதை மறுத்தற்கில்லை. அம் மொழியைச் சான்றோர் வழங்கு, செய்யுள் என இரண்டாகப் பகுத்தனர். வழக்கென்பது உலகவழக்கு. பிண்கண்ட நன்னூற் சூத்திரம் இதை விளக்கும். அது,

“இலக்கண மூடைய திலக்கணப் போலி
மருஉவென் ரூகு மூவகை யியல்பும்
இடக்க ரடக்கல் மங்கலங் குழுஉக்குறி
எனுமுத் தகுதியோ டாரும் வழக்கியல்” (பெயரியல்-க0)

என்பது. இச்சூத்திரவுரையில், சங்கரநமச்சிவாய ப்புலவர், “இயற் சொல்லாகிய உலகவழக்கையும், திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் லாகிய செய்யுள் வழக்கையும்” என்று எழுதியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. “யார்க்குந்-தம்பொருள் விளக்குந் தன்மைய ஷியற்சொல்” (நன்-பெய-கச) என்றதனால் உலக வழக்கென்பது பெரும்பான்மை பேச்சுவழக்கென்று பொருள்படும். ம ர பி ய லி ல் தொல்காப்பியர் “வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே—நிகழ்ச்சிவவர்தட் டாக லான” (கஉ) என்று சூத்திரஞ் செய்திருப்பதைக்கொண்டு வழக்கென் பதற்கு வேறு பொருள் கூறுவாருமுள். செய்யுளென்பது “பாட்டு உரை நூல்” என மூவகைப்படும். செய்யுளிலக்கணத்தை நன்னூ லார் பின்கண்ட சூத்திரத்திற் கூறுகின்றனர். அது,

“பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் பேர்ப்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக ஷணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செவ்வன செய்யுள் (பெயரியல்-கக)

என்பது. செய்யுள் அறிஞர்களாற் புனையப்படுவது. அது பெரும் பாலும் எழுத்திலமைக்கப்படும். நூற்செய்யுள், பாச்செய்யுளிரண்டும் தமிழில் மிகுந்திருக்கின்றன. ஆயினும் நூலிற் சில மா று த ல் க ள் செய்ய வேண்டியன உளவென்று நினைக்கிறேன். உரைச்செய்யுள் அல்லது பாச்செய்யுளுக்கும் அவைகளின் பொருளை விளக்கிச் சில உரையாசிரியர்கள் எழுதியன உள. தொல்காப்பியர்,

“பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னுனும்
பாவின் நெழுந்த கிளவியானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்த்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப்” (கஎச)

என்று செய்யுளியலியற்-சொல்லிய சூத்திரவுரையில் உரையாசிரியர் கள் “பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னுனும் என்பது ஒரு பாட்டினை

இடை யிடையிடக் கொண்டு நிற்கும் கருத்தினான் வருவன...அவை தக்
 ரீ யாத்திரையும் சிலப்பதிகாரமும் போல்வன ” என்றும், “பாவின்
 நெழுந்த கிளவியானும் எ ன் ப து பாட்டின் நிச் சூத்திரத்திற்குப்
 பொருளெழுதுவன ” போல்வன ” என்றும், “பொருளொடு புணரப்
 பொய்ம்மொழியானும் எ ன் ப து ஒரு பொருளின்றிப் பொய்ப்படத்
 தொடர்ந்து சொல்லுவன ; அவை ஓர் யானையும் குரீஇயும் தம்முள்
 நட்பாடி இன்னுழிச்சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்
 றுக்கியையாப் பொருள்படத் தொடர் நிலையான் ஒருவன் கற்று வர
 லாற்று முறையான் வருகின்றன ” என்றும், “பொருளொடு புணர்ந்த
 நகைமொழியானும் என்பது பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்
 டும் நகுதற் கேதுவாகுந் தொடர்நிலை...அவையாவன சிறுகுரீஇயுரையு
 மும் தந்திரவாக்கியமும் போல்வன ” என்றும் எழுதியுள்ளமையால்
 முற்காலத்தில் தொடர்நிலைச் செய்யுள்களுட் பாட்டுக்களுக்கிடையிடையே
 விடயங்களும், சூத்திரங்களுக்குப் பொருளும், பொய்க்
 கதையும், வேடிக்கைக்கதையும் உரைநடையில் எழுதப்பட்டன
 என்பது விளங்குகிறது. ஆங்கிலம், பிரான்சு, ஜர்மன் முதலிய
 மேல்நாட்டுப் பாஷைகளில், சுகல சாஸ்திரங்களும் சரித்திரங்களும்
 மற்றுமுள்ளனவுமெல்லாம் உரை நடுவில் எழுதப்படுகின்றன. பொருள்
 கூறே அழகாயும் தெளிவாயும் வன்மையுடனும் விவரிப்பதில் அம்
 மொழிகளிலுள்ள உரைநடை மிகச்சிறந்தவை. தமிழிலே ம த ம் ,
 ஜோசியம், வைத்தியம், பரதம், இசைமற்றுமுள்ள கலைகள், நீதி நூல்,
 புராணம் முதலிய யாவும் பாச்செய்யுளிற் சொல்லப்படுகின்றன.
 அவைகளிலுள்ள திரிசொல், சந்தி, சொற்றொகுதியின் அமைவு
 இவைகளாற் பொருள் எளிதிற்புலப்படுகிறதில்லை. நன்னாய்க் கற்
 றுணர்ந்தோர்க்கன்றி அவை பயன்படுவது அரிது, சொற்றொடரின்
 பொருளையறிவதற்கே பெரும்பாலும் பாடம் கேட்டாகவேண்டியதாயிருக்கிறது.
 அவற்றிற் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்கடனமாயிருந்தால்
 அதை அறிவதற்குள்ள கஷ்டம் தனி வைஷ்ணவர்கள் மதசம்பந்த
 மான விஷயங்களையும் ஆழ்வார்கள் முதலியோர் சரித்திரங்களையும்
 அவற்றை அறிய விரும்பும் மக்கள் எ னி தி ல் உணரும்பொருட்டு
 மணிப்பிரவாள உரை நடையில் எழுதியிருக்கின்றனர். மணிப்

பிரவாளம் என்பது ஆரியர், ஆருசுதர், பெளத்தர் இவர்கள் தென்னாடு போந்து வடமொழியிலுள்ள விஷயங்களைத் தமிழிழ்சொல்ல முயன்ற போது உண்டாகியது. மணி என்பது முத்து. பிரவாளம் என்பது பவளம். முத்தையும் பவளத்தையும் கோத்ததுபோல வடமொழியும் தென்மொழியும் கோத்த மொழித் தொடர் என்பது பொருள். இவற்றில் எதுமுத்து? எது பவளம்? என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் ஆசேஷமுண்டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. மணிப்பிரவாள நடைபைக் கைக்கொள்ளாவிட்டால் திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களிற்றுள்ள பொருள்களைச் சுத்தத் தமிழிற் புலப்படுத்த முடியுமென்று நோன்றவில்லை. மணிப்பிரவாளம் பாச்செய்யுள்களிலும் காணப்படும். இவ்விரவுமொழிக்குப் பெயர் முதலில் கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டிலேயற்றிய வீரசோழியத்திற் காணப்படுகிறது. அது:

“இடையே வடவெழுத் தெய்தில் விரவிய லீண்டெதுண்க
நடையேது மில்லா மணிப்பிர வாளந் றெய்வுச்சொல்லின்
இடையே முடியும் பதமுடைத் தாங்கிள விக்கவியின்
ரெடையே துறைநற் பிரளிகை யாதி துணர்ந்தறியே ” (அலங்-ச0)

என்பது. மணிப்பிரவாளத்துக்கு எதுகையில்லை என்பது இவர் கொள்கை. ஆங்கிலராட்சி இந்நாட்டில் நடைபெறத் தொடங்கிய பின்னர்த் தமிழ்ச் சமாசாரப் பத்திரிகைகள் தோன்றிப் பெருகுகின்றன. “செந்தமிழ்” போன்ற பத்திரிகைகளும் உண்டாயின. மொழிபெயர்ப்புக்களும் வேறு புத்தகங்களும் தமிழ் உரை நடையிலுண்டாயின. சில யாண்டுகளாய் நாவல், எனப் பெயரிய கட்டுக்கதைகள் பெருகி வருகின்றன. இவைகள் உரை நடையில் எழுதப்பட்டாலும் பெரும்பாலும் தமிழை நன்றாய்க் சுற்றுணராதவர்களால் எழுதப்படுவதால் தமிழ் நன்றாயிருப்பதில்லை. இன்னும் பலதோஷங்களும் அப்புத்தகங்களிற் காணப்படும். நல்ல தமிழிற் குற்றமின்றி இயற்றப்பட்ட உரைநடைப் புத்தகங்களும் தமிழ்ப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன ராசாங்க நடவடிக்கைத் தமிழை இவற்றோடு சேர்த்து யோசிப்பதிற் பயனில்லை. இனி, பலபல சாத்திரங்கள் சரித்திரங்கள், வேதாந்தம் மற்றமுள்ள பலவிஷயங்கள் ஆகியவற்றைக் குற்றமுற்றதும், தெளிவும் அழகு ம் வாய்ந்ததுமான தமிழ் முரை நடையில் எழுதுவதானால் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் பயனடைவார்கள்.

இனி, உரைநடை எவ்வாறு நிருக்கவேண்டுமென்பதை எனக்குத் தோன்றியவாறு சொல்லுகிறேன். தமிழிலக்கணத்திற் சந்தியென்று ஒன்றிருப்பது சொற்றொடரின் பொருள் விளங்குவதற்குத் தடை. ஆங்கிலம் முதலிய மேல்நாட்டு மொழிகளிற் சந்தியில்லாதிருப்பது அவைகளின் தெளிவுக்கும் காரணமாயிருக்கிறது. தமிழர் பேச்சு வழக்கிற் சந்தியை உபயோகிப்பதில்லை. அதனால் ஒருவர் பேசுவதை மற்றொருவர் அறிவதிற் கஷ்டம்இல்லை. உரைநடை அல்லது வாசகத்தை எழுதும் பொழுது வீணானசந்தியிலக்கணத்தைக் கைவிட்டுப் பதங்களைத் தனித்தனியே எழுதவேண்டும். யமகவந்தாதிச் செய்யுள் ஏகபாதம் முதலியவற்றைப் பிரிப்பவரைப் பார்ப்பதனால் நான் சொல்லுவது விளங்கும். ஒரு செய்யுளிலுள்ள சொற்களைப் பலவகையாகப் பிரிப்பதனால் அந்தச் செய்யுள் வெவ்வேறு சொற்றொடர்களை யுடையதாகிப் பலபொருள்களைக் கொடுக்கின்றது. சந்தியிலக்கணத்திற் புணர்ந்த பதங்களை இப்படிப் பிரிக்கிறதோ? அப்படிப் பிரிக்கிறதோ? என்னும் ஐயம் நீங்கும் வரை சொற்றொடரின்பொருள் விளங்காதே. இக்காலத்திற் சில ஆன்றோர் சந்தியிலக்கணத்தைவிட்டுச் சொற்களைத் தனித்தனியே எழுதிவருவதைப்பார்க்க மிகவும் ஆறுதல் உண்டாகிறது.

உரைநடையில் திரிசொற்பிரயோகத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும். இயற்சொற்களையே பெரும்பான்மை உபயோகித்தல்வேண்டும். இலக்கணவழிப் புதாமற் காக்கவேண்டும். இழிவழக்கிலுள்ள இயற்சொற்கள் இலக்கணவழவிலவேனும், அவைகளைத் தவிர்த்தல்வேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் இருக்கப் பிறபாணைச் சொற்களைச் சேர்ப்பது தவறேயாம். தாசில்தார், தாலுகா, ஜில்லா, சர்க்கோர்ட்டு, முனிசிப் கோர்ட்டு, வக்கீல் முதலிய பல சொற்கள், மகம்மதியர் ஆட்சிக்காலத்திலும், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்திலும் தமிழியற் சொற்கள்போல் நடைபெற்று வருகின்றன. தமிழ்மக்கள் யாவரும் அவற்றின் பொருளை அறிவர். அவற்றின் பொருளை யுணர்த்தக்கூடிய வேறு பதங்களை அவற்றுக்குப்பிரதியாகச் சொன்னால் அறிபார். உதாரணம்:— ஹைக்கோர்ட்டு என்றால் யாவரும் அறிவர். அதை உயர்தரமன்றம்

என்று சிலர் எழுதுகின்றனர். அதைப் படிப்போர் அதன் பொருளை யறியாது மயங்குகின்றதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவைகள் முதலிற் பிறபாஷை மொழிகளாயிருந்தாலும் தமிழியற்சொற்கள் போல வழங்கிவிட்டன. “கடிசொல்லிலை காலத்துப் படினே” (எச்-ருசு) எனத் தொல்காப்பியர் சொல்லியபடி இவை தமிழியற் சொல்லேயாம். நன்னூலார் இவற்றைத் திசைச்சொல் என்பர். “ஒன்பதிற் நிரண்டினிற் றமிமொழி நிலத்தினும்—தங்குறிப் பினவே திசைச்சொல் லென்ப” (பெய-கசு) என்பது அதை விளக்கும். “ஒன்பதிற் நிரண்டினிற் றமிமொழி நிலத்தினும்” என்னும் சொற்றொடர் தொல்காப்பியர் திசைச்சொல் இலக்கணம் சொல்லும் சூத்திரத்தொடும் நன்னூலார் சேர்த்ததாம். இவ்வகை மொழிகளை ஆளும்பொழுது சிலசமயம் வடவெழுத்துக்களையும் ஆளவேண்டிவரும். தமிழர் அறியாத புது விஷயங்கள் பலவுள். ஆங்கில உரைநடைப் புத்தகங்களை எடுத்துவிரித்தால்விஷயங்கள்பாராக்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். காமா, புலஸ்டாப், பாரா என்பவற்றை யுணர்த்தும் தமிழ்ப்பதம் என்னவென்று ஆராய்ந்தால் கிடைப்பதரிது. ஒரே புத்தகம் பல வால்யூம்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வால்யூம் என்பதற்குச் சரியான தமிழ்ப்பதம் கிடைப்பதரிது. இன்னும் இவை போல்வன பலவுள். ஆங்கிலத்தில் ‘ஸென்டென்ஸ்’ என்பதை வாக்கியம் என்கிறோம். வாக்கியம் என்னும் பதம் தொல்காப்பியம் நன்னூல் இவைகளிற் காணப்படவில்லை. நன்னூலார் வாக்கியத்தையும் தொடர் மொழி என்பர். புலவர்கள் வாக்கியத்தைத் தொடர்மொழியென்றதை நான் கேட்டதில்லை.

மேலாந்தார் சென்ற நூற்றைம்பதாண்டுகளுக்குள், புதிதாய் அநேக விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்து அபிவிருத்தி செய்திருக்கின்றனர். சாஸ்திரங்களின் உதவியைக்கொண்டு தொழில்களை விரித்தி செய்து நாம் முன்னறியாத பல யந்திரங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். அவர்கள் மேலான நிலையிலிருப்பதற்கு அவைகளும் முக்கிய காரணம். அவர்கள் இந்நாட்டிற் புகவிட்ட அச்சியந்திரம் தமிழ்ப் புத்தகங்களின் பிரதிகளை அளவிறந்தனவாய் அதிசொற்பகாலத்திற் பெருக்குவதற்கு உதவியாயிருக்கிறது. பண்டைக்காலத்தில் ஒரே

யெட்டில் எழுதிய புத்தகத்துக்கும் அச்சப்புத்தகத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமையை அறியாதார் யாவர்? இது நிற்க; அந்தச் சாத்திரங்களைத் தமிழில் எழுதுவதானால் அந்தந்தச் சாஸ்திரங்களுக்குரிய பதங்களைத் (technical terms) தமிழ்ப்படுத்துவது எப்படி என்பதை யோசிக்குவேண்டும். பிரதிபதம் தமிழிற் கிடைப்பது அரிது. இப்படித் தங்கள் பாஷையிற் பிரதி சொற்கள் கிடைப்பது அரிதாயிருந்ததால் ஜப்பானியர் மேல்நாட்டுப்பாஷைப்பதங்களை அப்படியே எடுத்துத் தங்கள் பாஷைச் சொற்களாக வழங்கினர். மேல்நாட்டாரோடு நாம் பழக இப்பதங்கள் ஒன்றாயிருப்பது மிகவும் பயன்படுகிறது. பிரதிபதம் கிடைப்பது அரிதாயிருந்தால் நாமும் ஜப்பானியரைப்போலச் செய்யவேண்டும்.

இக்காலத்தில் வாசகமெழுதுவோர் பலர், தாம்சொல்ல மேற்கொண்ட பொருள் பிழையறத் தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைக் கவனியாது தாங்கள் எழுதும் உரைநடை திரிசொற்கலந்து படிப்போர் மல்கும் வண்ணம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதாவென்று கவனிக்கிறார்கள். படிப்போரிற் பலரும் அவ்வகுப்பினரே. அவர்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் பொருளை நோக்காது சொன்னதையையே கவனிக்கின்றனர். சிலர் தாமெழுதும் உரைநடைகளில் மேற்கோள் காட்டுமிடத்தில் 'என்றார் பிறரும்' என எழுதுகின்றனர். அவ்வாறெழுதுவோர் தம்மாற் சுட்டப்படும் சான்றோர் இன்னொருவராவது, குறிப்பிட்ட மேற்கோள் அச்சான்றோர்எழுதிய இன்னதால் அல்லது பாட்டில் இன்ன இடத்திற் காணப்படுமென்றாவது எழுதுவதில்லை. தமிழோ அகன்றபரந்தமொழி. தமிழ்ப்புலவர்களோ எண்ணிறந்தவர். சிலரியற்றிய தூலும் செய்யுளும் பலவாம். ஆதலாற் குறிப்பிட்ட மேற்கோளைக் கண்டுபிடிப்பது அருமையாகிறது. குறிப்பிட்ட புலவரோ அல்லது மேற்கோளோ இன்னார் அல்லது இன்னவை என்று சுட்டிக்காட்டினால் எழுதியவர்தாம் 'என்றார் பிறரும்' என்றதில் அடங்கார் என்னலாம். எழுதியவரே யொரு மேற்கோளைச் சுட்டிக்காட்டினாலும் நமக்கு அது முழுதும் வேறு பொருள் தரலாம். ஆதலால் மேற்கோள் காட்டுபவர் அதை இயற்றியவரையும் மேற்கோள் உள்ள இடத்தையும் தெளிவாய்ச் சொல்லுவதேநன்றும்.

பொருள்ஊர் விரிக்கப்புகுந்தலுருவர் 'வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க்', எனத்தாம்எழுதியதைமுடிப்பது மிகவும் குறைபாடுடைத்தாம். அவர் செய்கை மை, கடிதம், படிப்போர் காலம் இவற்றை வினாக்குவதாம்.

நான் சொல்லும் தோஷங்கள் நான் எழுவதில் நிறைந்திருந்தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது விடவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். எல்லாரும் திருந்தும்போது நானும் திருந்துவேன். உரை நடையைப்பற்றிஎழுதுவதைஇந்தச்சமயம்இத்துடன்நிறுத்துகிறேன். இப்பொழுது நடைபெறும் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகைகளைப் பாச்செய்யுளில் நடத்தினால் எத்தனை பேருக்கு அவை பயன்படும்? 'வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க்' என்று நம்மவர்களேழுதுவதுஸபலமாகும்.

மேலும், தேசசரித்திரம் ஆன்றோர் சரித்திரம் முதலியவை தமிழ்ந் கிடையா. பலவகைச் சரித்திரங்களும் உண்மைப்பொருளை அமைத்து இயற்றப்படவேண்டும். கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு தொடங்கித் தமிழரசர்கள் பல செயல்களைக் கோயில் மதில் ஸ்தம்பம் முதலியவைகளிற் பொறித்திருப்பதாய்ச் சாசன பரிசோதகர்களால் தெரியவருகிறது. அவைகளிற் கலியப்தம் அல்லது சகாத்தம் கண்டிருப்பவை மிகச்சிலவே. பஸ்வற்றில் இன்ன அரசனது ஆட்சியில் இத்தனையாவது ஆண்டு என்று கண்டிருக்கிறது. அவ்வரசனது ஆட்சிதொடங்கியகாலம் தெரிந்தாற் கல்வெட்டிற் கண்டிருக்கிற ஆண்டு இன்னதென்று சொல்லலாம். அதைக்காட்டி யிருக்கவில்லை. பல கல்வெட்டுக்களிற் சோழர்களாயிருந்தால் ராஜகேசரிவர்மன் ஆட்சியிலென்றாவது, பரகேசரிவர்மன் ஆட்சியில் என்றாவது எழுதியிருக்கும். அந்த இரண்டு பட்டங்களும் சோழ வம்சத்தரசருக்கு மாறி மாறி வருபவையாதலால் இன்ன சோழன் காலத்துச் சாசனம் என்று கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம். பாண்டியர்களாயிருந்தால் ஜடாவர்மன் அல்லது பாறவர்மன் என்னும் பட்டங்கள் மாறிவருவதுண்டு. சாஸனத்திற் பட்டப்பெயர்மட்டும் கொடுத்திருப்பவை பல. சாஸன பரிசோதகர்கள் இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் தமிழரசர்கள் சரித்திரத்தையும் அவர்கள் காலத்தையும் அநேகமாய்க் கண்டிபிடித்துவிட்டார்கள். நம்மவர்களின் முழுமுயற்சியிருக்குமானால் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தைக் கி. மு. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்தொடங்கி நாளினுவரை

கூடிய சிக்கரத்தில் ஒருவாறு எழுதிவிடலாம். சான்றோர்கள் சரித்திரமும் அவ்வாறே. நமது நாட்டிற் சரித்திரத்தையாவது முக்கிய சங்க்திகள் நிகழ்ந்த தெய்திகளையாவது எழுதிவைக்கும்வழக்கம் இல்லை. தமிழர் ஊழிஎன்று சொல்லுகிறார்கள். ஊழிபை வரையறுத்துக் கூறுவோர் ஒருவரையுங் காண்கிலேன். அது, பொதுவாய் நீண்ட காலம் என்றமட்டும் பொருள்படும். ஆரியர்கள் யுகம், சதுர்யுகம், மனுவந்தரம், பிரமகற்பம் முதலாகிய கணக்கில் சம்பவம் சொல்லுகின்றனர். அது மனத்திற் கெட்டாத நீண்டகாலத்தைக் காட்டும். சீனர், ஜப்பானியர், மெல்லாட்டார் எல்லாரும் சரித்திரங்களைக் காலக் குறிப்புடன் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். நமது நாட்டார் பலவகைச் சரித்திரங்களையும் இனியாவது எழுதிவைக்க முயல்வேண்டும். பெரிய யோர்கள் சரித்திரம் மிகவும் பயன்தரக்கூடியவை. ஆங்கிலேயர் புலவர் சரித்திரங்களைத் தொன்றுதொட்டுக் காலக்கிரம வரிசையிற் புலவர் காலம், சரித்திரம், அவறியற்றிய கிரந்தங்கள், சாஸ்திரங்கள், அவை ஒவ்வொன்றின் சாராம்சம், ஒவ்வொன்றின் முக்கியமான பாகங்கள், அவற்றைப்பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் முதலிய யாவற்றையுங்கண்டு நான்கு பெரியவாலயும் அடங்கிய புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிறார்கள். பலவகை ஆங்கிலப்புலவர் விருத்தாந்த முழுவதையும் அதிற் பார்க்கலாம். காலக்கிரமமாய் இவ்வாறெழுதுவதனாக் கல்வி ஒவ்வொரு வகையிலும் ஒவ்வொரு காலத்திற் பெருகினதும் சுருங்கினதும் மாறினதும் தெரியும். அர்த்தமாகாத கிரந்தம் கல்வி நின் சரித்திர ஆராய்ச்சியால் அர்த்தமாகவும் கூடும். நாம் தவறாகப் பொருள் செய்திருந்தால் இவ்வித ஆராய்ச்சியாற் சரியான பொருளை அறிந்து திருத்திக்கொள்ள வேறுவாகும். சிலப்புலவர் சரித்திரத்தை அகராதிக்கிரமமாக எழுத முயலுகின்றனர். சிலர் புலவர் இருந்த காலத்தை ஆராய்வது மிகவும் குறைபாடுடையதாம் என்கின்றனர். அவர்கள் தமது கூற்று தமிழ்பிவித்திக்கு எவ்வளவு தடையைச் செய்யுமென்பதைச்சிறிதும் உணரவில்லை. தமிழாராய்ச்சியிலும், தமிழர் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் அதிநிபுணர்களான ஸ்ரீமான்கள் கோபி நாதராயர், வெங்கையர், கனகசபையிள்ளை ஆகிய இவர்களைப் பாலியத் திலேயே இழந்தது தமிழரது தெளர்ப்பாக்கியமேயாம்.

மேல்நாட்டிலுண்டாகியிருக்கும் சாஸ்திரங்கள் அல்லது கலைகளைத் தமிழில் எழுதிப்பாட்பவது அவசியமென்று முன்னமே சொன்னேன். நம்மவர்கள் அவைகளை நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து மற்றவர்களும் அறியும் வண்ணம் எளிய நடையில் தமிழில் எழுதவேண்டும். படிப்போர் படிப்படியாய்க் கற்பதற்கேற்றபடி புத்தகங்களை அமைத்தல்வேண்டும். சில வேளை மொழிபெயர்ப்புக்களும் செய்யலாம். இவ்வாறு செய்வதனைப் பலவகையிலும் தமிழ்மக்களின் அறிவு அபிவிருத்தியாவதோடு விவசாயம், தொழில், வியாபாரம் முதலிய எல்லாம் அபிவிருத்தியாகும். முற்காலத்தில் 64 கலைகள் இந்நாட்டில் இருந்தனவென்கிறார்கள். அவைகளிற் பலவற்றின் பெயர்களைமட்டும் நாம் பண்டைப் புத்தகங்களிற் பார்க்கலாம்.

தமிழ்ப்பதங்களெல்லாம் அடங்கிய தமிழகராதி இல்லை. உள்ள அகராதிகளிற் சில பதங்களுக்குப் பிழையான அர்த்தங்களும் காணப்படும். முற்காலத்தில் நூற்செய்யுளில் நிண்பிகள் என்று எழுதியவை சிலவுள. அவைகளில், தமிழ்ப்பதங்கள் எல்லாவற்றையுங் காண்பது அரிது. அவற்றில் அகராதி முறையில் எழுதப்பட்டனவும் உள. வெளித்தேசத்திலிருந்து இந்நாட்டில் வந்திருந்த வீரமாமுனிவர்என்னும்ஜெஸுட்பாதிரியார்(Father Beschi) முதலில்தமிழுரை நடை யிற் சதுரகராதியை எழுதினார். தமிழ்ப்பதங்களெல்லாம் அடங்கியதும், அவற்றின் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கியதுமான தமிழக ராதியில்லாதது குறைவே. பதங்கள் ஒவ்வொரு பொருளிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு உதாரணங்களும் அதிற் காட்டப்பட வேண்டும்.பதங்களைப்பற்றித்தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய எல்லாவற்றையும்எழுதிஒருவிதக்குறைபாடுமில்லாததாய்அதைஅமைத்தல்வேண்டும்

தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ப் புத்தகசாலைகளும் தமிழ் வாசகசாலைகளும் போதிய அளவு இல்லை. இரண்டு வருடத்திற்குமுன் யான் விசாரித்தபோது தெலுங்கர் சிலர் தங்கள் சுய முயற்சியால் 5, 6 ஆண்டுகளுக்குள் 600 புத்தகசாலைகளும், வாசகசாலைகளும் பல இடங்களில் ஸ்தாபித்தார்களென அறிந்தேன். தமிழர்கள் ஒவ்வொன்றும் அரசாங்கத்தார் செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது பயனற்ற தெனத் தோன்றுகிறது. வங்கநாட்டாரும் மகாராஷ்டிர தேசத்தாரும்

தங்களுடைய முயற்சியால் மேலான நிலைமைக்குத் தங்கள் பாஷைகளைக்கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். தெலுங்கர்கள் பாஷாபிவிர்த்திக்கு நன்முயற்சி செய்கின்றார்கள், நேற்றுப்பிறந்த மலையாளபாஷை அபிவிர்த்தி செய்யப்படுகிறது. இந்தப்பாஷைகளுக்கெல்லாம் முற்பட்டதும் மேன்மையுடையதுமான தமிழ், தமிழரது அசட்டையாற் குன்றியிருக்கிறது. தமிழ்மொழி பேசுவோர் 150 லட்சம் பேர் சென்னை ராஜதானியில் உள்ளென்பது ராஜாங்கத்தாரின் பழைய கணக்காற்றெரிந்தது. இப்பொழுது எங்குமுள்ளவர்களின் தொகையைக் கணக்கிட்டால் அத்தொகை 200 லட்சத்தை யெட்டுமென்று தோன்றுகிறது. தமிழாபிவிர்த்திக்கென்று இவர்கள் தங்களாலியன்ற தொகையை அவர்கள் ஜன்மத்தில் ஒரு தடவையிற் கொடுத்தாற் சராசரி ஒருவர்க்கு ஒரு ரூபா வீதம் கிடைக்காதா? தமிழினிடத்து அன்பு பாராட்டும் அறிஞர்களும் நாட்டிலுள்ளாரனைவரும் சேர்ந்து ஒரு சபை ஸ்தாபித்து ஒத்தமனத்துடன் உழைத்தால் உயர்ந்தது ஒருவருடத்திற்குள் இது முடியும். நாடு முழுவதையும் பங்கிட்டு ஒவ்வொருபுங்கையும் ஒருவரிடத்திலோ பலரிடத்திலோ ஒப்படைத்து இப்பங்கில் ஜனத்தொகை இவ்வளவு; அவர்கள் நிலைமை இன்னது; இத்தனை ரூபா சேகரித்துக்கொடுப்பது உங்கள் பொறுப்பு என்று ஏற்பாடுசெய்யவேண்டும். 200 லட்சரூபா சேகரிப்பது பெரிதல்ல. எல்லாரும் முழுமனதுடன் வேலை செய்யவேண்டும். தமிழ் நாட்டில் ஜமீந்தாரர்களும், நிலப்பரப்பு அதிகம் உடையவர்களும், பெருத்த வியாபாரிகளும் பலர் இருக்கிறார்கள். அன்றியும், சைவ வைஷ்ணவ மதங்களைத் தமிழவாயினாய்ப் பரப்புவதற்கென்று ஏற்பட்ட மடங்களும், பரோபகாரத்தின் டொருட்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டதும் பெருவருவாயுடையதுமான தர்மஸ்தாபனங்களும், ஆலயங்களும் முதலிய பலமாரக்கங்கள் உள். சோழ அரசர்கள் காலத்தில் ஆலயங்களில் வித்தை கற்பிக்கப்பட்டுவந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. தமிழர்களான நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் கோயில் கட்டுவதற் பணம் செலவழிப்பதுபோல மதாபிமானத்தைப் பரப்புவதற்கு முக்கிய காரணமாயுள்ள தமிழ்க்கல்விக்கென்றும் சில ஆண்டுகளுக்குக் கொடுத்துவந்தாற் பெருந்தொகை சேருமே. தமிழ்ப்பேசுபவர்களாயும்

தமிழில் அபிமானமுள்ளவர்களாயுமுள்ள இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவப் பிரபுக்கள் எத்துணையர் உளர்? அமெரிக்காவிற்கு கல்வியறிவிற்குத் திக் காசுப் பெருந்தனத்தைப் பிரபுக்கள் கொடுக்கின்றனர். கிறிஸ்தவ எண்ணெய் வியாபாரத்தால் திரண்டமுதல் குவித்திருக்கிற ராக்கெட்ஸ் என்பவர் கல்வியறிவிற்குக்காக ஒரு தடவையில் 9-கோடி ரூபா கொடுத்தார். அப்படிச் கொடுக்கும் தனவந்தர் அந்நாட்டிற்குப் பலர். இக் காலத்திற்கு தமிழ் அறிவிற்குத் துவந்த தமிழரசர்களிலே: ராஜாங்கத்தார் ஆங்கிலேயர்; தமிழின் அருமை அறிபாதவர், பிறநாடுகளில் நடப்பதுபோலந்தருநாட்டார் தங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டியவற்றை ஏன் தாங்களே செய்துகொள்ளக்கூடாது? முயற்சி செய்தால் முடியாதகாரியமும் உளதா? இரண்டு கோடி ரூபாயின் வட்டித் தொகையைக்கொண்டு தமிழி விர்த்தியைத் தாராளமாய்ச் செய்யலாமே. தமிழினிடத்து உண்மையன்போடு உழைப்போர் பலர் வேண்டும். பட்டத்திற்கும் பதவிக்குட்பாடுபடுவோர் தமிழிலுள்ளதுணையர் உளர்? சட்டசபையின் அங்கத்தினராக அழிக்கும் தொகை எவ்வளவு? ஒருவர் ஒருலட்ச ரூபா செலவழித்தனராம். சட்டசபை அங்கத்தினராயிருக்கப்போவதோ சில ஆண்டுகளே. அங்கத்தினரையும் செப்பும் காரியமென்ன? ஒருதடவை ஒருதமிழர் முனிசிபல் கௌன்சிலராகச் சுமார் 20000 ரூபா செலவழித்ததை நான் அறிவேன். மற்றொருவர் தேவஸ்தானம் கமிட்டிமெம்பராகச் செலவழித்தது 60,000 ரூபாவை எட்டும். பட்டம் அடைவதற்குச் சிலர் அழிக்கும் தொகையைக் கேட்டால் ஒருவரைப் பரிமிக்கச் செய்யும். ஒருவர் ஒருதடவையில் 70000 ரூபா செலவழித்தனர் என்கின்றனர். பலர் பிறர்மெச்சச்சொல்லிக் கொள்ளுவதுபோல் உண்மையான் அன்பு தமிழினிடத்து வைத்திருப்பாரால் தமிழ்க்கல்வி நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் ஓங்கிப் பரவுமே. தமிழ் வித்தியாசாலைகளும், சங்கங்களும், பத்திரிகைகளும் பெருங்கணக்கினவாய் ஏற்படவேண்டும். புத்தகங்களைச் செவ்வனே அச்சிடப்பட்டுக் கிராமமான் விலக்கு-முட்டின்றி யாவாக்கும் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். தமிழ்ப்புலவர்களை வரும், தமிழுக்கு அன்புபூண்ட செல்வவந்தர் முதலியோரும் ஆண்டுக் கொருமுறையாவது பலநாள் கூடியிருந்து பாஷாபிவித்திக்குரிய உபாயங்களை ஆராயவேண்டும். தமிழினிடத்து உண்மையன்பும் ஒத்தமனமுமிருந்தால் தமிழ்மொழி உலகத்திலுள்ள எந்தமொழிக்கும் எவ்வகையிலும் தாழ்ந்ததன்றென்று சொற்ப காலத்திற்கு நாட்டலாம். தமிழுக்கென்று உண்மையில் உழைத்தவர்களிற்குக் காலஞ்சென்ற சில பெரியோர் பெயரை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். அவர்கள் பூர்வானக ளான ஆறுமுகநாவலர், பாண்டித்துரைச்சாமித் தேவர், தாயோதரம் பிள்ளை, கனகசபைபிள்ளை என்பவராவர். இவர்கள் காலத்திற்குமுன்

பலர் இருந்தனர். பாண்டித்துரையில்லாவிட்டால் இப்பொழுது மதுரையில் நிலையெற்றிருக்கும் தமிழ்ச்சங்கமேது? செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையேது? வித்தியாசாலையேது? சங்கத்தத்தில் வெளிவந்துள்ள புத்தங்கள் எது? ஆறுமுகநாவலர் பொன்னில மாதராசையை அறத்துறந்து நல்லபதவி பெறுவதை வெறுத்துத் தமிழையும் கடவுளிடத்தண்டையும் பிரவச்செய்வதே பிறந்தபயன் எனக்கொண்டு இரவும் பதலும் உழைத்தனர். தம் முயற்சிக்கு நேரிட்ட இடையூறுகளை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. வண்ணாப்பண்ணையில், சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையை நிறைபட்ட அனாதைத்தன்கையிற் பொருளில்லாமல் அரிசிப்பிசைப்பெயித்து அதன் உதவிபெய்க்கொண்டு நடத்தினர். சிகம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை யாரும் கொண்டாடுமபடி செவ்வனே நடைபெறுகின்றது. இவர் அச்சுறுத்தித் வெளியிட்ட தமிழ்ப்புத்தங்கள் எத்தனை? அவர் ஒருவர் முயற்சிபால்தமிழ்க் கல்வி எவ்வளவு பரவியது? பல ஆறுமுக நாவலர்களை அவதரிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கடவுள் பிரார்த்திக்கிறேன். தாமோதரம்பிள்ளை கனகசபைப்பிள்ளை இருவரும் உத்தியோகத்திலிருந்து வராயிருந்தும் தமிழுக்கு உழைத்ததை அறிபாதார் யாவர்? இவர்கள்மேகத்தைப் போல ஒருவனைக் கைமாமலெண்டாது உழைத்தவர்களாவார்கள்.

தமிழைக்கற்றறிந்தோரெல்லாம் தமிழ்க்கல்வியைப் பரப்புவதற்கு முயல்வண்டும். சிலர், இலக்கணக்கொத்துடைபார் “முற்காலத்துப் போதகாசிரியர்-மொழிசுவர் மறையார் அருமையாம் விதிகளை-வழிவழி நின்று வழங்கிற் பொருட்டே” “இக்காலத்தார் என்பய வினைந்தோ-இசைபார் சாமுலின்சயார் பூரீயில்” (பாயிரம் ௧௩) என்று கூறியதற்கு இலக்காகின்றனர். அவர்கள் ஒழுககம் மாறுவேண்டும் சான்றோர் ஒருவர் கூறிய வார்த்தைகளை எழுதி இதை இம்மட்டில் முடிக்கின்றேன். ஆதி, “தங்கள் சுயபாஷையின் வன்மையாகிய செல்வம் கொள்ளே போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுதுரோஷமாவது முயற்சியாவது இல்லாமல் வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அறிவின் தைமேற்கொண்டநாட்டார் பிறருதவியைநாட்டாது தன்முயற்சியுள்ள ஜனங்களுக்குரிய மதிப்பையும்மரியாதையும் இழந்துபோகிறார்கள். நாகரிம்பெற்ற உலகிலுள்ள நாட்டார்களிடையே தங்களுக்குக்கிடைத்திருக்கக்கூடிய அந்தஸ்தினின்றும் தாழ்த்தப்படுகிறார்கள்” என்பது.

தமிழ்மொழி தழைத்தோங்கி எல்லாத் துறைகளிலும் வளராததக்க ஊக்கத்தையும் முயற்சியையும் தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுத்து எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவானாக. சபம், சபம், சபம்.

முற்றிற்று.